

Съвет на
Европейския съюз

Брюксел, 22 март 2018 г.
(OR. en)

7420/18

Междуетноститутуционално досие:
2018/0073 (CNS)

FISC 151
ECOFIN 277
DIGIT 48
IA 78

ПРИДРУЖИТЕЛНО ПИСМО

От:	Генералния секретар на Европейската комисия, подписано от г-н Jordi AYET PUIGARNAU, директор
Дата на получаване:	22 март 2018 г.
До:	Г-н Jeppe TRANHOLM-MIKKELSEN, генерален секретар на Съвета на Европейския съюз
№ док. Ком.:	COM(2018) 148 final
Относно:	Предложение за ДИРЕКТИВА НА СЪВЕТА относно общата система на данък върху цифровите услуги, начисляван върху приходите от предоставянето на някои цифрови услуги

Приложено се изпраща на делегациите документ COM(2018) 148 final.

Приложение: COM(2018) 148 final

ЕВРОПЕЙСКА
КОМИСИЯ

Брюксел, 21.3.2018
COM(2018) 148 final

2018/0073 (CNS)

Предложение за

ДИРЕКТИВА НА СЪВЕТА

относно общата система на данък върху цифровите услуги, начисляван върху приходите от предоставянето на някои цифрови услуги

{SWD(2018) 81} - {SWD(2018) 82}

ОБЯСНИТЕЛЕН МЕМОРАНДУМ

1. КОНТЕКСТ НА ПРЕДЛОЖЕНИЕТО

• Основания и цели на предложението

Цифровият единен пазар е един от основните политически приоритети на Европейската комисия¹, който има за цел да разкрие нови възможности в областта на цифровите технологии за гражданите и предприятията в ЕС — пазар с над 500 милиона потребители. За да се разгърне пълният му потенциал, цифровият единен пазар се нуждае от модерна и стабилна данъчна уредба, която стимулира иновациите, преодолява разпокъсаността на пазара и дава възможност на всички участници да се включат в новата пазарна динамика при справедливи и балансирани условия. Осигуряването на справедливо данъчно облагане на цифровата икономика е част и от програмата на Европейската комисия за справедлива и ефикасна система на данъчно облагане в Европейския съюз за цифровия единен пазар².

Цифровата икономика преобразява начина, по който общуваме, потребяваме и извършваме стопанска дейност. Цифровите дружества растат с много по-бързи темпове, отколкото икономиката като цяло, и тази тенденция ще продължи. Цифровите технологии принасят много ползи за обществото, а от гледна точка на данъчното облагане създават възможности за данъчните администрации и предлагат решения, които намаляват административната тежест, улесняват сътрудничеството между данъчните органи и спомагат да се предотвратява отклонението от данъчно облагане.

Набирайки скорост обаче, цифровата трансформация на икономиката изправя създателите на политики пред задачата да намерят решения, които да осигурят справедливо и ефективно данъчно облагане, тъй като действащите правила за корпоративно данъчно облагане са остарели и не отразяват този развой. По-конкретно, те вече не отговарят на съвременните условия, които позволяват да се извършва трансгранична търговия по интернет без физическо присъствие, предприятията разчитат в голяма степен на нематериални активи, чиято стойност е трудно да се определи, а генерираното от потребителите съдържание и събирането на данни са се превърнали в основни дейности в процеса на създаване на стойност за цифровите предприятия.

На международно равнище Организацията за икономическо сътрудничество и развитие (ОИСР) вече призна в доклада по своето действие 1³, който беше публикуван през 2015 г. като част от проекта на ОИСР и Г-20 за борба със свиването на данъчната основа и прехвърлянето на печалби, че цифровизацията и някои от произтичащите от нея модели на стопанска дейност представляват предизвикателства за данъчното облагане в международен план. След публикуването на този доклад министрите на финансите на държавите от Г-20 отново потвърдиха своята подкрепа за работата на ОИСР в областта на данъчното облагане и цифровизацията. ОИСР разработи междинен доклад⁴ относно данъчното облагане на цифровата икономика, който беше представен

¹ COM(2015) 192 final.

² COM(2015) 302 final.

³ ОИСР (2015 г.), *Addressing the Tax Challenges of the Digital Economy: Action 1 — 2015 Final Report*, OECD Publishing, Paris.

⁴ ОИСР (2018 г.), *Tax Challenges Arising from Digitalisation — Interim Report 2018: Inclusive Framework on BEPS*, OECD Publishing, Paris.

на министрите на финансите на държавите от Г-20 през март 2018 г. В него се разглежда необходимостта международната система за данъчно облагане да се адаптира към цифровизацията на икономиката, и се набелязват елементите, с които трябва да се съобразят държавите, които желаят да въведат временни мерки за справяне с данъчните предизвикателства, произтичащи от цифровизацията.

На равнището на Съюза тези предизвикателства бяха набелязани в съобщението на Комисията „Справедлива и ефикасна система на данъчно облагане в Европейския съюз за цифровия единен пазар“⁵, прието на 21 септември 2017 г. Настоящата инициатива беше спомената и в писмото за намеренията на председателя Юнкер, придружаващо речта за състоянието на Съюза от 2017 г.⁶ Що се отнася до държавите — членки на ЕС, министрите на финансите на няколко от тях подписаха съвместно политическо изявление („Съвместна инициатива за данъчното облагане на дружествата, осъществяващи дейност в областта на цифровата икономика“), в което се изказаха в подкрепа на съвместими с правото на ЕС и ефективни решения „въз основа на концепцията за създаване на т.нар. „изравнителен данък“ върху оборота, реализиран в Европа от дружества за цифрови услуги“⁷. То беше последвано от приетите на 19 октомври 2017 г. заключения на Европейския съвет⁸, в които се подчертава „необходимостта от ефективна и справедлива данъчна система, съобразена с цифровата ера“. Освен това в заключенията на Съвета по икономически и финансови въпроси от 5 декември 2017 г.⁹ беше отбелязан изразеният от много държави членки интерес към временни мерки, като например налог въз основа на приходите от цифрови дейности в Съюза, и беше споменато, че тези мерки може да бъдат обсъдени от Комисията.

С настоящото предложение се дава отговор на тези призови за действие и се търси временно решение на проблема с непригодността на действащите правила за корпоративно данъчно облагане към условията на цифровата икономика.

Действащите правила за корпоративно данъчно облагане са замислени за традиционни предприятия и изхождат от принципа, че печалбите следва да се облагат там, където се създава стойността. Те обаче са разработени предимно в началото на XX век за традиционни предприятия „от тухли и хоросан“ и определят от какво се поражда правото на данъчно облагане в дадена държава (къде да се облага с данък) и каква част от приходите на предприятията да се отнесе към дадена държава (какъв данък да се събира), като се има предвид най-вече физическото присъствие във въпросната държава. Това означава, че лица, които не са местни лица за данъчни цели, може да се облагат с данък в дадена държава само ако тяхното присъствие в нея е равносилно на място на стопанска дейност. Тези правила обаче не отразяват глобалния обхват на

⁵ COM(2017) 547 final.

⁶ Реч за състоянието на Съюза — 2017 г. Писмо за намеренията до председателя Антонио Таяни и до министър-председателя Юрий Ратас, 13 септември 2017 г., достъпно на адрес https://ec.europa.eu/commission/sites/beta-political/files/state-union-2017-brochure_bg.pdf.

⁷ Политическо изявление „Съвместна инициатива за данъчното облагане на дружествата, осъществяващи дейност в областта на цифровата икономика“ (http://www.mef.gov.it/inevidenza/banner/170907_joint_initiative_digital_taxation.pdf), представено от Германия, Франция, Италия и Испания на естонското председателство на Съвета през септември 2017 г.

⁸ Заседание на Европейския съвет (19 октомври 2017 г.), заключения — EUCO 14/17.

⁹ Заключения на Съвета от 5 декември 2017 г. — „Отговор на предизвикателствата, свързани с данъчното облагане на печалбите на цифровата икономика“ (FISC 346 ECOFIN 1092).

цифровите дейности, при които предоставянето на цифрови услуги вече не изисква физическо присъствие. Освен това характерна особеност на цифровите предприятия, която ги отличава от традиционните предприятия, е начинът на създаване на стойност, който е тясно свързан с възможността да се извършва дейност дистанционно, с участието на крайните потребители в създаването на стойността, с важното значение на нематериалните активи, както и с тенденцията към пазарни структури на принципа „победителят получава най-много“, които се базират на подчертаното присъствие на мрежови ефекти и на ценността на големите масиви от данни.

Прилагането на действащите правила за корпоративно данъчно облагане към цифровата икономика доведе до разминаване между мястото, където се облага печалбата, и мястото, където се създава стойността — това се отнася по-специално за моделите на стопанска дейност, които зависят особено силно от участието на потребителите. От гледна точка на данъчното облагане това е двойно предизвикателство. Първо, приносът, който предприятието получава от потребителите и който всъщност за него представлява създаване на стойност, може да се намира в данъчна юрисдикция, в която извършващото цифрова дейност предприятие не е установено физически (а според действащите правила съответно не е установено и за данъчни цели) и в която следователно печалбите, генерирани от такива дейности, не може да се облагат с данък. Второ, дори когато предприятието има място на стопанска дейност в юрисдикцията, където се намират потребителите, при определянето на размера на данъка, който следва да се плати във всяка държава, не се взема предвид стойността, създадена чрез участието на потребителите. Това има последици и от гледна точка на риска от изкуствено заобикаляне на правилата за мястото на стопанска дейност, води до нарушаване на конкуренцията между участниците на цифровия пазар и се отразява отрицателно върху приходите.

Като се има предвид глобалният характер на това предизвикателство, Комисията призна, че най-добрият подход към данъчното облагане на цифровата икономика би бил да се намерят многостранни международни решения. Комисията си сътрудничи тясно с ОИСР за разработването на международно решение. Засега обаче процесът напредва бавно, тъй като проблемът е комплексен и се налага да се решават широк кръг въпроси, поради което постигането на международен консенсус може да отнеме известно време. Ето защо Комисията реши да предприеме действия и днес предлага правилата за корпоративното данъчно облагане да се адаптират на равнището на Съюза, така че да бъдат съобразени с характерните особености на цифровите предприятия¹⁰, и да се препоръча на държавите членки да прилагат това комплексно решение и в своите спогодби за избягване на двойното данъчно облагане с юрисдикции извън Съюза¹¹. В заключенията си от 5 декември 2017 г. Съветът по икономически и финансови въпроси също подчерта, че предпочита глобално решение, чрез което да се следят внимателно бъдещите тенденции в международен план и да се търсят подходящи отговори, като същевременно приветства действията на ЕС. Независимо от настоящите предложения, работата на равнището на ОИСР продължава да е от първостепенно значение за постигането на световен консенсус по този въпрос. Комисията ще следи отблизо развоя в това отношение.

¹⁰ Предложение за Директива на Съвета за определяне на правилата относно корпоративното данъчно облагане на значително цифрово присъствие (COM(2018) 147 final).

¹¹ Препоръка на Комисията във връзка с корпоративното данъчно облагане на значително цифрово присъствие (C(2018) 1650 final).

Докато очакват да се намери комплексно решение (а неговото приемане и изпълнение би могло да отнеме известно време), държавите членки са подложени на натиск да предприемат мерки по този въпрос, тъй като има опасност основите им за облагане с корпоративен данък да ерозират чувствително с течение на времето, а и се създава впечатление за несправедливост. В 10 държави членки са въведени или са конкретно планирани едностранни мерки за частично преодоляване на проблема, като тази тенденция все повече се засилва, а приетите мерки се различават значително в обхвата и обосновката си. Ако такива мерки се предприемат поотделно и некоординирано, има опасност те да доведат до разпокъсване на единния пазар на ЕС и до нарушаване на конкуренцията, а това би възпрепятствало разработването на нови цифрови решения, както и конкурентоспособността на ЕС като цяло.

Ето защо е необходимо Комисията да пристъпи към действие и да предложи хармонизиран подход за намиране на временно решение, което да е конкретно насочено към този проблем. С оглед на това в настоящото предложение се определя обща система на данък върху приходите, произтичащи от предоставянето на някои цифрови услуги от данъчно задължени лица (наричан по-долу за краткост „данък върху цифровите услуги“ или „ДЦУ“). Конкретната цел на предложението е да се въведе мярка спрямо приходите, произтичащи от предоставянето на някои цифрови услуги, която да е лесноосъществима и да спомогне за създаването на равни условия през преходния период до приемането на комплексно решение.

Това е в съответствие с общите цели на настоящото предложение, а именно:

- да се защити целостта на единния пазар и да се гарантира неговото правилно функциониране,
 - да се осигури устойчивият характер на публичните финанси в Съюза и да се предпазят националните данъчни основи от ерозиране,
 - да се гарантира съхраняването на социалната справедливост и да се осигурят равни условия за всички предприятия, които извършват дейност на пазара в Съюза, и
 - да се противодейства на агресивното данъчно планиране и да се попълнят празнините в международните правила, които позволяват някои цифрови дружества да избягват данъчно облагане в държавите, в които извършват дейност и създават стойност.
- **Съгласуваност с действащите разпоредби в тази област на политиката**

Настоящото предложение е част от усилията, които се полагат на равнището на Съюза и на международно равнище, за да се адаптира действащата данъчна уредба към условията на цифровата икономика.

На международно равнище задачата да се осигури справедливо данъчно облагане на приходите на всички участници в цифровата икономика, вече е включена в действие 1 от проекта на ОИСР и Г-20 за борба със свиването на данъчната основа и прехвърлянето на печалби и ОИСР разработи междинен доклад за данъчното облагане на цифровата икономика, който беше представен на министрите на финансите на държавите от Г-20 през март 2018 г.

На равнището на Съюза справедливото данъчно облагане на цифровата икономика е част от програмата на Комисията по отношение на справедливото данъчно облагане,

която ще допълни постигнатите през последните години подобрения в уредбата на корпоративното данъчно облагане. Във връзка с това през 2016 г. Комисията поднови своето предложение относно обща консолидирана основа за облагане с корпоративен данък (ОКООКД)¹², което ще осигури конкурентоспособна, справедлива и солидна уредба за данъчно облагане на дружествата на единния пазар. Комисията търси начини за справяне с предизвикателствата, които поставя цифровата икономика и в областта на ДДС, например чрез предложението си относно електронната търговия, което Съветът прие през декември 2017 г.¹³, което е в съответствие с други законодателни мерки, включени в Плана за действие във връзка с ДДС от 2016 г.¹⁴.

Настоящото предложение е част от пакет, който съдържа също така предложение за директива за комплексно решение¹⁵, препоръка към държавите членки да отразят комплексното решение в своите спогодби за избягване на двойното данъчно облагане с юрисдикции извън ЕС¹⁶ и съобщение, в което се обясняват контекстът и взаимозависимостите между предложенията¹⁷. Както е обяснено в съобщението, принципите, върху които се основава настоящото предложение, и по-специално понятието „създаване на стойност от страна на потребителите“, са съгласувани с предложението за директива за комплексно решение и с препоръката. Временната мярка обхваща по-конкретно случаите, в които участието на потребителите в създаването на стойност за дадено дружество е по-значимо, като същевременно споменатото понятие е и факторът, който комплексното решение следва да въведе в уредбата на корпоративното данъчно облагане.

- **Съгласуваност с други политики на Съюза**

Настоящото предложение е съгласувано и със Стратегията за цифров единен пазар¹⁸, в която Комисията се ангажира да гарантира на хората и предприятията достъп до онлайн дейности в условията на лоялна конкуренция, да им разкрие възможности в областта на цифровите технологии и да укрепи водещата позиция на Европа в световен мащаб в областта на цифровата икономика.

2. ПРАВНО ОСНОВАНИЕ, СУБСИДИАРНОСТ И ПРОПОРЦИОНАЛНОСТ

- **Правно основание**

Настоящото предложение за директива се основава на член 113 от Договора за функционирането на Европейския съюз (ДФЕС). Съгласно посочената разпоредба Съветът, с единодушие, в съответствие със специална законодателна процедура и след консултация с Европейския парламент и с Икономическия и социален комитет, приема разпоредби за хармонизиране на законодателството на държавите членки относно другите форми на косвено данъчно облагане, в степенята, в която такава хармонизация е

¹² COM(2016) 685 final и COM(2016) 683 final.

¹³ Директива (ЕС) 2017/2455 на Съвета от 5 декември 2017 г. за изменение на Директива 2006/112/ЕО и Директива 2009/132/ЕО по отношение на някои задължения, свързани с данъка върху добавената стойност, приложими при доставките на услуги и дистанционните продажби на стоки (ОВ L 348, 29.12.2017 г., стр. 7).

¹⁴ COM(2016) 148 final.

¹⁵ COM(2018) 147 final.

¹⁶ C(2018) 1650 final.

¹⁷ COM(2018) 146 final.

¹⁸ COM(2015) 192 final.

необходима за осигуряване създаването и функционирането на вътрешния пазар и за предотвратяване на нарушаването на конкуренцията.

- **Субсидиарност (извън областите на изключителна компетентност)**

Предложението е съобразено с принципа на субсидиарност, установен в член 5, параграф 3 от Договора за Европейския съюз (ДЕС). Докато очакват общо и координирано действие на равнището на Съюза, с което да се реформира уредбата на корпоративното данъчно облагане, така че да обхване цифровите дейности на дружествата, държавите членки може да въведат едностранни временни мерки за преодоляване на предизвикателствата пред данъчното облагане на дружествата от сферата на цифровата икономика. Някои от тези мерки, които може да са много разнородни по характер, вече са въведени или са планирани в някои държави членки. В това отношение е необходимо да се предприеме действие на равнището на ЕС, за да се ограничат разпокъсаността на единния пазар и нарушенията на конкуренцията в Съюза, предизвикани от приемането на разнородни едностранни мерки на национално равнище. Освен това едно решение на равнището на ЕС (вместо различни национални решения) означава за предприятията, за които ще се отнасят новите правила, да се намали тежестта, свързана със спазването им, и дава ясен сигнал на международната общност, че ЕС е твърдо решен да действа, за да гарантира справедливото данъчно облагане на цифровата икономика.

- **Пропорционалност**

Предпочетеният вариант е в съответствие с принципа на пропорционалност, тъй като не надхвърля необходимото за постигане на целите на Договорите, по-специално безпрепятственото функциониране на единния пазар. Както следва от теста за субсидиарност, не е възможно държавите членки да подхождат към проблема, без да нарушат единния пазар. Настоящото предложение освен това има за цел да се създаде обща структура на данъка, като същевременно на държавите членки се предостави достатъчно поле за действие по отношение на същинското определяне на някои административни аспекти, свързани с мярката, като счетоводна отчетност, съхраняване на документация и други задължения, целящи да се гарантира, че дължимият ДЦУ действително се плаща. Държавите членки могат също така да приемат мерки за предотвратяване на отклонение от данъчно облагане, избягване на данъци и злоупотреба във връзка с ДЦУ и запазват възможността да събират принудително този данък, както и да извършват данъчни ревизии съгласно своите правила и процедури. Вж. също раздел 9.4.2 от оценката на въздействието, придружаваща настоящото предложение¹⁹.

- **Избор на инструмент**

Предлаганият инструмент е директива, тъй като това е единственият инструмент, който е на разположение по силата на член 113 от ДФЕС.

¹⁹ SWD(2018) 81 final.

3. РЕЗУЛТАТИ ОТ ПОСЛЕДВАЩИТЕ ОЦЕНКИ, КОНСУЛТАЦИИТЕ СЪС ЗАИНТЕРЕСОВАНИТЕ СТРАНИ И ОЦЕНКИТЕ НА ВЪЗДЕЙСТВИЕТО

• Консултации със заинтересованите страни

Стратегията при консултациите беше съсредоточена върху три основни групи заинтересовани лица: данъчните администрации на държавите членки, предприятията и гражданите. Бяха проведени открита обществена консултация, по време на която за 12 седмици (от 26 октомври 2017 г. до 3 януари 2018 г.) бяха получени 446 отговора, и целенасочено допитване, което беше изпратено до всички данъчни администрации в Съюза. Членовете на Платформата по въпросите на доброто управление в областта на данъчното облагане (тя се състои от всички данъчни органи в Съюза и от 15 организации, които представляват предприятията, гражданското общество и лицата, работещи в областта на данъчното облагане) също бяха информирани за тази инициатива и бяха помолени за мнение. Бяха взети предвид и мненията, изпратени по собствена инициатива. Както може да се види в приложение 2 към оценката на въздействието, придружаваща настоящото предложение, оказа се, че заинтересованите страни предпочитат като временно решение данък върху приходите, произтичащи от предоставянето на някои цифрови услуги (в този смисъл се изказаха 10 от 21 национални данъчни органа, както и 53 % от респондентите в откритата обществена консултация).

• Оценка на въздействието

Оценката на въздействието на предложението беше разгледана от Комитета за регулаторен контрол към Комисията на 7 февруари 2018 г. Комитетът даде положително становище по предложението, както и някои препоръки, които бяха взети предвид в окончателната версия на оценката на въздействието. Становището на Комитета, препоръките, както и обяснение за това как да бъдат взети предвид, са включени в приложение 1 към работния документ на службите, придружаващ настоящото предложение²⁰. В приложение 3 към посочения документ е описано кой ще бъде засегнат от предложението и как.

При оценката на въздействието на настоящото предложение бяха разгледани няколко варианта за временно решение. Поради някои ограничения от правен характер стана ясно, че акцентът трябва да се постави върху данък, с който да се облагат приходите, произтичащи от предоставянето на някои цифрови услуги. Във връзка с концепцията на този данък бяха разгледани няколко варианта (вж. раздел 9.2 от оценката на въздействието), що се отнася по-специално до неговия обхват (кои услуги да се обхванат), прилагането на прагова стойност за оборота (кои предприятия да се обхванат), ставката на данъка, както и неговото събиране.

Както е обяснено в оценката на въздействието, предпочетеният вариант е данък с тесен обхват, с който да се облагат brutните приходи на дадено предприятие, произтичащи от предоставянето на някои цифрови услуги, при които централно място заема създаването на стойност от страна на потребителите и при които на облагане с данъка подлежат само предприятията, чиито приходи надвишават две прагови стойности.

²⁰ SWD(2018) 81 final.

4. ОТРАЖЕНИЕ ВЪРХУ БЮДЖЕТА

Предложението няма да има отражение върху бюджета на ЕС.

5. ДРУГИ ЕЛЕМЕНТИ

- **Планове за изпълнение и механизъм за мониторинг, оценка и докладване**

След като директивата бъде приета, Комисията ще следи за нейното изпълнение и прилагане в тясно сътрудничество с държавите членки и ще прецени дали инициативата функционира добре и до каква степен са постигнати целите ѝ, като се имат предвид показателите в раздел 10 от оценката на въздействието, придружаваща настоящото предложение.

- **Подробно разяснение на отделните разпоредби на предложението**

Определения (член 2)

Този член съдържа определенията на понятията, които са необходими за прилагането на разпоредбите на директивата.

Облагаеми приходи (член 3)

В този член се определя кои приходи се считат за облагаеми приходи за целите на директивата.

ДЦУ е данък с целеви обхват, с който се облагат приходите, произтичащи от предоставянето на някои цифрови услуги, характеризиращи се със създаване на стойност от страна потребителите. Услугите, които попадат в обхвата на ДЦУ, са услуги, при които участието на потребителите в дадена цифрова дейност е от особено значение за извършващото я предприятие и му дава възможност да получава приходи от нея. С други думи, без участието на потребителите моделите на стопанска дейност, обхванати от настоящата директива, не биха могли да съществуват в сегашната си форма. Ролята, която играят потребителите на тези цифрови услуги, е уникална и много по-сложна от ролята, която обикновено се пада на потребителя. Тези услуги може да се предоставят дистанционно, без да е необходимо техният доставчик да е установен физически в юрисдикцията, в която се намират потребителите и се създава стойност. Поради тази причина на тези модели на стопанска дейност се дължи най-голямото разминаване между мястото, където се облага печалбата, и мястото, където се създава стойността. На данъчно облагане обаче подлежат приходите, получени чрез извличане на печалба от приноса на потребителите, а не самото участие на потребителите.

Участието на потребителите може да допринася за стойността на дадено предприятие по няколко начина. Например цифровите предприятия могат да извличат данни за дейностите на потребителите в цифровите интерфейси, което обикновено се прави, за да може към тези потребители да се насочват реклами, или могат да предават такива данни на трети страни срещу заплащане. Другият начин се състои в активно и постоянно ангажиране на потребителите в многостранни цифрови интерфейси, което се развива въз основа на мрежовите ефекти, където, най-общо казано, колкото по-голям е броят на потребителите на интерфейса, толкова по-голяма е стойността на услугата. Стойността на такива интерфейси зависи от връзките между потребителите и от взаимодействието помежду им, което често предполага потребителите да зареждат и да споделят информация в мрежата. Такива многостранни цифрови интерфейси могат също така да улесняват извършването на съответните доставки на стоки или услуги пряко между потребителите, което представлява друга отчетлива форма на участие на потребителите.

Като се имат предвид гореописаните форми на участие на потребителите, приходите, включени в обхвата на този данък (облагаеми приходи), са приходите, произтичащи от предоставянето на която и да било от посочените по-долу услуги (облагаеми услуги), които са изброени в член 3, параграф 1:

- услуги, които се състоят в поместването в цифров интерфейс на реклама, насочена към потребителите на този интерфейс, както и предаването на данните, събрани относно потребителите и генерирани от дейности на тези потребители в цифрови интерфейси,
- услуги, които се състоят в осигуряването на многостранни цифрови интерфейси (и може да се наричат и „посреднически услуги“), които дават възможност на потребителите да откриват други потребители и да си взаимодействат с тях и които също така могат да улесняват извършването на съответните доставки на стоки или услуги пряко между потребителите.

Предоставянето на рекламни услуги, които се състоят в поместването в цифров интерфейс на реклама на клиент, насочена към потребителите на този интерфейс, е определено в член 3, параграф 1, буква а) в широк смисъл, в съответствие с проучените модели на стопанска дейност. Това е така, защото поместването на такава реклама в цифров контекст представлява начин, по който дружеството, осигуряващо изобразяването ѝ в цифровия интерфейс, обикновено извлича парична печалба от потребителския трафик и потребителските данни, използвани за целите на поместването ѝ. При дефинирането на услугата не се взема предвид дали доставчикът на рекламната услуга притежава цифровия интерфейс, в който тя се изобразява. В член 3, параграф 3 обаче е пояснено, че в случаите, когато доставчикът на рекламната услуга и притежателят на цифровото пространство са различни субекти, последният не се разглежда като субект, предоставил облагаема услуга, която попада в обхвата на член 3, параграф 1, буква а). Това се прави, за да се избегне евентуален каскаден ефект или двойно данъчно облагане на едни и същи приходи (част от приходите, получени от субекта, който помества реклама на клиент, се плащат на притежателя на цифровия интерфейс, където трябва да се изобразява рекламната, в замяна на отдаването под наем на цифрово пространство в този интерфейс).

Посредническите услуги са определени в член 3, параграф 1, буква б) чрез указване на многостранен цифров интерфейс, който дава възможност на потребителите да откриват други потребители и да си взаимодействат с тях — това е аспектът, благодарение на който доставчиците на такива услуги се възползват от мрежовите ефекти. Капацитетът на тези интерфейси да създават връзка между потребителите, отличава посредническите услуги от други услуги, които също може да се разглеждат като услуги, улесняващи взаимодействието между потребителите, но при тях потребителите не могат да осъществят връзка помежду си, освен ако вече не са я осъществили с други средства, например чрез услуги за съобщения в реално време. Създаването на стойност за тези други услуги, които може общо да се нарекат комуникационни или платежни, зависи от разработването и продажбата на спомагателен софтуер, който прави възможно споменатото взаимодействие, и е свързано в по-малка степен с участие на потребителите. Поради това — както е пояснено в член 3, параграф 4, буква а) — комуникационните и платежните услуги не са включени в обхвата на данъка.

В случаите, при които многостранни цифрови интерфейси улесняват съответна доставка на стоки или услуги пряко между потребителите на дадения интерфейс, приходите, които потребителите са получили от тях, не се включват в обхвата на данъка. Приходите, произтичащи от дейности по търговия на дребно, които се състоят

в продажбата на стоки или услуги, договорена по интернет посредством уебсайта на доставчика на такива стоки или услуги (което може да включва това, което обикновено се нарича „електронна търговия“), също не се включват в обхвата на ДЦУ, защото създаването на стойност за продавача на дребно зависи от предоставените стоки или услуги, а цифровият интерфейс се използва просто като средство за комуникация.

В член 3, параграф 4, буква а) се пояснява също така, че услугите, при които даден субект посредством интерфейс предоставя на потребителите цифрово съдържание (като например аудио-, видео- или текстови материали), независимо дали този субект притежава цифровото съдържание, или е придобил права да го разпространява, не следва да се считат за посреднически услуги и поради това следва да се изключат от обхвата на данъка, като се има предвид, че при тях е по-малко ясно дали потребителят изпълнява главна роля в създаването на стойност за дружеството. Този въпрос трябва да се изясни, защото някои доставчици на цифрово съдържание посредством цифров интерфейс може да дават възможност за някакъв вид взаимодействие между получателите на такова цифрово съдържание и поради това да се разглеждат като попадащи в обхвата на определението за многостранни цифрови интерфейси, които предоставят посреднически услуги. При такива обстоятелства обаче взаимодействието между потребителите има второстепенна роля спрямо доставката на цифрово съдържание, където единствената или главната цел за потребителя е да получи цифровото съдържание от субекта, който осигурява цифровия интерфейс (напр. доставката на видеоигра от субекта за потребителя посредством цифров интерфейс представлява доставка на цифрово съдържание от субекта, която попада извън обхвата на ДЦУ, независимо от това дали потребителят може да играе с други потребители и по този начин е налице възможност за някакъв вид взаимодействие помежду им).

Доставката на цифрово съдържание от даден субект за потребителите посредством цифров интерфейс, която е услуга извън обхвата на ДЦУ, следва да се разграничава от осигуряването на многостранен цифров интерфейс, чрез който потребителите могат да зареждат цифрово съдържание и да го споделят с други потребители, или осигуряването на интерфейс, който улеснява съответната доставка на цифрово съдържание пряко между потребителите. Последните две услуги представляват посреднически услуги от страна на субекта, който осигурява многостранния цифров интерфейс, и поради това се включват в обхвата на ДЦУ, независимо от естеството на съответната сделка. Поради това в член 3, параграф 4, буква а) се подчертава, че доставката на цифрово съдържание, която попада извън обхвата на ДЦУ, трябва да се извършва от субекта, осигуряващ цифровия интерфейс, чрез който се доставя цифровото съдържание, а не от едни потребители на интерфейса за други потребители.

Облагаемите услуги, които се състоят в предаването на събрани данни относно потребителите, са определени в член 3, параграф 1, буква в) чрез указване на данните, които са генерирани от дейности на тези потребители в цифрови интерфейси. Това е така, защото обхватът на ДЦУ включва услугите, при които цифровите интерфейси се използват като средство за създаване на потребителски принос, а не услугите, при които интерфейсите се използват като средство за предаване на данни, генерирани по друг начин. Поради това ДЦУ не е данък върху събирането на данни, върху използването на данни, събрани от дадено предприятие за собствени вътрешни цели, или върху безвъзмездното споделяне на данни, събрани от дадено предприятие, с други страни. ДЦУ е насочен към възмездното предаване на данни, получени от съвсем конкретна дейност (дейности на потребителите в цифрови интерфейси).

В член 3, параграф 4, букви б) и в) се пояснява, че услугите, регламентирани в приложение I, раздел А, точки 1—9 от Директива 2014/65/ЕС на Европейския

парламент и на Съвета²¹ и предоставяни от места за търговия или от систематични участници, както са определени в посочената директива, или от регулирани доставчици на услуги за колективно финансиране, не се включват в обхвата на ДЦУ. Освен това услугите, които се състоят в улесняване на отпускането на заеми и се предоставят от регулирани доставчици на услуги за колективно финансиране, не се включват в обхвата на ДЦУ. „Регулирани доставчици на услуги за колективно финансиране“ означава доставчици на услуги, за които ще се отнасят евентуални бъдещи разпоредби на Съюза, приети по силата на член 114 от ДФЕС във връзка с регулирането на услугите за колективно финансиране.

Многостранныте цифрови интерфейси, които дават възможност на потребителите да получават услуги по изпълнение на търговски сделки, инвестиционни услуги или услуги по инвестиционно проучване, или да се осведомяват за съществуването на такива услуги, като услугите, които се осигуряват от горепосочените субекти, често предполагат взаимодействие между потребителите. Потребителят обаче не изпълнява главна роля в създаването на стойност за субекта, който осигурява цифровия интерфейс. В тези случаи стойността зависи от капацитета на дадения субект да осъществи връзка между купувачите и продавачите на финансови продукти при специфични и отличителни условия, които иначе не биха възникнали (в сравнение, например, със сделките, които се сключват извън такива интерфейси пряко между контрагентите). Услугата, която се състои в осигуряването на цифров интерфейс от такъв субект, излиза извън рамките на обикновеното улесняване на сделки с финансови инструменти между потребители в такъв интерфейс. По-специално, регулираните услуги, които са изключени от обхвата на настоящата директива, имат за цел да се осигури безопасна среда за финансови сделки. Поради това субектът, който предоставя тези услуги, определя специфичните условия, при които може да се изпълняват такива финансови сделки, за да се гарантират ключови елементи, като качеството на изпълнение на сделките, равнището на прозрачност на пазара и справедливото третиране на инвеститорите. В крайна сметка основната цел, която отличава тези услуги, е да улесняват финансирането, инвестициите или спестяванията.

Що се отнася до платформите за колективно финансиране, колективното финансиране посредством инвестиции и отпускане на заеми не влиза в обхвата на данъка, тъй като доставчиците на такива услуги изпълняват същата роля като тази на местата за търговия и систематичните участници, поради което тези услуги не представляват чисто посредничество. За разлика от тях, услугите на платформи за колективно финансиране, които не се предоставят посредством инвестиции и отпускане на заеми и представляват посредничество, като колективното финансиране посредством дарения или награди, или предоставяните от такива платформи услуги, които се състоят в поместването на реклама, попадат в обхвата на настоящата директива.

Тъй като предаването на данни от места за търговия, систематични участници и регулирани доставчици на услуги за колективно финансиране е ограничено до предоставянето на описаните по-горе регулирани финансови услуги, съставлява част от него и като такова е уредено в законодателството на Съюза, предоставянето от такива субекти на услуги по предаване на данни следва също да се изключи от обхвата на ДЦУ, както е посочено в член 3, параграф 5.

²¹ Директива 2014/65/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 15 май 2014 г. относно пазарите на финансови инструменти и за изменение на Директива 2002/92/ЕО и на Директива 2011/61/ЕС (ОВ L 173, 12.6.2014 г., стр. 349).

В член 3, параграф 2 се пояснява, че с ДЦУ се облагат brutните приходи, произтичащи от предоставянето на услугите, които попадат в обхвата на данъка, като от тях са приспаднати данъкът върху добавената стойност и други сходни данъци.

В член 3, параграф 7 се пояснява, че приходите, произтичащи от предоставянето на облагаеми услуги от един субект на друг субект в рамките на консолидирана група за целите на финансовата отчетност, не се считат за облагаеми приходи.

Съгласно член 3, параграф 8, ако субект, който принадлежи към консолидирана група за целите на финансовата отчетност, предоставя облагаема услуга на трета страна, но възнаграждението за тази услуга получава друг субект от групата, възнаграждението се счита за получено от субекта, който предоставя облагаемата услуга. Тази разпоредба е предпазна мярка, която има за цел да не се допуска субект, който предоставя облагаеми услуги и получава от тях приходи посредством друг субект от същата група, да се отклонява от плащането на ДЦУ.

Данъчно задължено лице (член 4)

В член 4, параграф 1 се постановява, че за целите на ДЦУ данъчно задължено лице означава субект, който надвишава едновременно следните две прагови стойности:

- общият размер на приходите от цял свят, отчетени от субекта за последната приключена финансова година, за която е налице финансов отчет, надвишава 750 000 000 EUR, и
- общият размер на облагаемите приходи, получени от субекта в рамките на Съюза през същата финансова година, надвишава 50 000 000 EUR.

Първата прагова стойност (общият размер на приходите от цял свят) ограничава прилагането на данъка до дружества от определен мащаб, а това са дружествата със силни позиции на пазара, които им позволяват да се възползват в сравнително голяма степен от мрежовите ефекти и големите масиви от данни и благодарение на това да формират своите модели на стопанска дейност въз основа на участието на потребителите. В обхвата на данъка попадат именно моделите на стопанска дейност, които водят до най-големи разминавания между мястото, където се облага печалбата, и мястото, където се създава стойността. Икономическият капацитет на предприятията, които се считат за данъчно задължени лица, следва да се разглежда като показател за способността им да привличат голям брой потребители, което е необходимо условие за животоспособността на тези модели на стопанска дейност. Освен това именно големите дружества са тези, които имат възможност да прибегват към агресивно данъчно планиране. Поради тази причина същата прагова стойност се предлага и в рамките на други инициативи на ЕС, като например ОКООКД. С тази прагова стойност се цели също така да се предостави правна сигурност и да се даде възможност на дружествата и данъчните органи по-лесно и по-евтино да определят дали даден субект подлежи на облагане с ДЦУ, особено като се има предвид, че някои от тях може да не водят отделна документация за приходите от дейности, попадащи в обхвата на този данък. Тя освен това следва да изключи малките и стартиращите предприятия, за които тежестта в резултат на спазването на изискванията във връзка с новия данък би била несъизмерима.

За разлика от нея втората прагова стойност (общият размер на годишните облагаеми приходи в Съюза) ограничава прилагането на данъка до случаите, в които е налице значителен цифров отпечатък на равнището на Съюза във връзка с вида приходи, които са обхванати от ДЦУ. Тя е определена на равнището на Съюза, за да се отстранят разликите в големината на пазара, които може да съществуват в неговите рамки.

Ако предприятието принадлежи към консолидирана група за целите на финансовата отчетност, съгласно член 4, параграф 6 праговите стойности трябва да се прилагат спрямо общите приходи на консолидираната група.

Предприятие, което отговаря на тези две изисквания, се счита за данъчно задължено лице, независимо от това дали е установено в държава членка, или в юрисдикция извън Съюза. В зависимост от мястото, където е установено данъчно задълженото лице, при задължението във връзка с ДЦУ може да настанат следните сценарии: данъчно задължено лице, установено в юрисдикция извън Съюза, трябва да плаща ДЦУ в държава членка; данъчно задължено лице, установено в държава членка, трябва да плаща ДЦУ в друга държава членка; или данъчно задължено лице, установено в държава членка, трябва да плаща ДЦУ в същата държава членка.

Място на облагане (член 5)

В член 5 се определя каква част от облагаемите приходи, получени от даден субект, трябва да се третира като получена в държава членка за целите на този данък. В съответствие с понятието „създаване на стойност от страна на потребителите“, на което се основава обективният обхват на ДЦУ, тази разпоредба постановява, че ДЦУ е дължим в държавата членка или в държавите членки, където се намират потребителите.

Този подход изхожда от предпоставката, че именно участието на потребителите в цифровите дейности на предприятието е това, което генерира стойност за предприятието, като не е задължително това участие да е свързано с плащане от страна на потребителите (напр. зрителите на реклама в цифров интерфейс), или може да включва плащане само от някои потребители (напр. при многостранни цифрови интерфейси, където за достъп до интерфейса плащат само някои потребители, докато останалите потребители имат безплатен достъп). Поради това право да облага с ДЦУ има държавата членка, в която се намира потребителят, независимо от това дали е участвал с парична сума в генерирането на приходи за предприятието. Формулирани са конкретни правила, чрез които се определя кога се счита, че потребителят се намира в дадена държава членка.

За целите на директивата облагаемите приходи, произтичащи от предоставянето на облагаема услуга, трябва да се третират като получени в дадена държава членка през даден данъчен период, ако се счита, че по отношение на тази услуга потребителят се намира в тази държава членка през този данъчен период съгласно разпоредбите на член 5, параграф 2, които трябва да се прилагат за всеки вид облагаема услуга. В случай на потребители, които участват в дадена облагаема услуга и се намират в различни държави членки или в юрисдикции извън Съюза, облагаемите приходи, които субектът е получил от предоставянето на тази услуга, се отнасят пропорционално към всяка държава членка според няколко схеми на отнасяне, които в член 5, параграф 3 са описани за всеки вид облагаема услуга. При определянето на тези схеми са отчетени естеството на всяка от облагаемите услуги, и по-специално елементите, предизвикващи получаването на приходите за доставчика на тази услуга.

При облагаема услуга, която се състои в помещаването на реклама в цифров интерфейс, за целите на определянето на частта от приходите, която трябва да се отнесе за даден данъчен период към дадена държава членка, се взема предвид броят на изобразяванията на рекламата на устройствата на потребителя през този данъчен период в тази държава членка.

Що се отнася до осигуряването на многостранни цифрови интерфейси, за да се определи частта от облагаемите приходи, която трябва да се отнесе към дадена държава

членка, се прави разграничение между случаите, когато интерфейсът улеснява съответните сделки пряко между потребителите, и случаите, когато не ги улеснява. В случаите, когато е налице улесняване на съответни сделки, отнасянето на облагаемите приходи през даден данъчен период към дадена държава членка се извършва въз основа на броя на потребителите, които през дадения данъчен период сключват такава сделка, като използват устройство в дадената държава членка. Причината е, че това е дейността, която обикновено генерира приходи за субекта, осигуряващ интерфейса. Правата да облагат приходите на предприятието, което осигурява интерфейса, се отнасят към държавите членки, в които се намират потребителите, сключващи съответните сделки, независимо от това дали потребителите са продавачи, или купувачи на съответните стоки или услуги. Това е така, защото в тези случаи и продавачите, и купувачите чрез участието си създават стойност за многостранния цифров интерфейс, като се има предвид, че ролята на интерфейса е да свърже предлагането с търсенето. Ако тази посредническа услуга обаче не включва улесняването на съответните сделки, приходите обикновено се получават посредством периодични плащания след регистрация или създаване на профил в цифровия интерфейс. Поради това за целите на отнасянето на облагаемите приходи към дадена държава пред даден данъчен период се взема предвид броят на потребителите през този данъчен период, които имат профил, създаден посредством устройство в тази държава членка, независимо от това дали профилът е създаден през въпросната, или през предходна данъчна година.

Що се отнася до предаването на данни, събрани относно потребителите, при отнасянето на облагаемите приходи през даден данъчен период към дадена държава членка се взема предвид броят на потребителите, от които са генерирани данните, предадени през този период, които потребители са използвали устройство в тази държава членка.

В член 5, параграф 4 по-нататък се пояснява, че за определянето на мястото на облагане не се взема предвид мястото, от което е извършено плащането за облагаемите услуги. За случаите, при които е налице предоставяне на съответни стоки или услуги пряко между потребителите на многостранен цифров интерфейс, не се взема предвид мястото, където се извършва съответната сделка.

Съгласно член 5, параграф 5 се счита, че потребителят се намира в държавата членка, където е адресът по интернет протокол (IP адресът) на използваното от него устройство, или на място, определено чрез друг метод за определяне на географското положение, ако въпросният метод е по-точен. IP адресът е прост и ефективен указател за определяне на местоположението на потребителя. Освен това, ако на данъчно задълженото лице му е известно благодарение на други средства за определяне на местоположението, че потребителят не се намира в държавата членка, която указва IP адресът, данъчно задълженото лице може да използва упоменатите други средства за определяне на местоположението, за да определи мястото на облагане.

Изискуемост, изчисляване на данъка и ставка (членове 6—8)

Съгласно член 6 новият данък се начислява в дадена държава членка върху частта от облагаемите приходи, която данъчно задълженото лице е получило през даден данъчен период и която се третира като получена в тази държава членка.

В член 7 се определя начинът на изчисляване на ДЦУ.

В член 8 се определя единна ставка в размер на 3 % за целия Съюз.

Задължения (членове 9—19)

Членове 9—19 съдържат набор от задълженията, които трябва да изпълняват данъчно задължените лица, подлежащи на облагане с ДЦУ.

В член 9 се пояснява, че данъчно задълженото лице, което предоставя облагаеми услуги, отговаря за плащането на ДЦУ и за изпълнението на задълженията, посочени в глава 3. В него освен това се постановява, че консолидирана група за целите на финансовата отчетност може да посочи един субект в рамките на групата, който да плаща ДЦУ и да изпълнява задълженията по глава 3 от името на всяко данъчно задължено лице в групата, което подлежи на облагане с ДЦУ.

С цел управление на административните аспекти, свързани с този данък, за всички данъчно задължени лица се осигурява механизъм за опростяване под формата на „обслужване на едно гише“. Функционирането на този механизъм се основава на идеята, че данъчно задълженото лице, което подлежи на облагане с ДЦУ в една или повече държави членки, следва да има на разположение единно звено за контакт (държавата членка по идентификация), чрез което да изпълнява всичките си задължения във връзка с ДЦУ (идентификация, подаване на справка-декларация за ДЦУ и плащане). Държавата членка по идентификация отговаря за споделянето на тази информация с останалите държави, в които е длъжим ДЦУ, както и за прехвърлянето на частта от ДЦУ, събрана от името на други държави членки.

Както е обяснено в член 10, „държава членка по идентификация“ означава държавата членка, в която данъчно задълженото лице подлежи на облагане с ДЦУ, освен ако то подлежи на облагане с този данък в повече държави членки, в който случай има право да избере една от тях за държава по идентификация.

Фактът, че данъчно задълженото лице може да е местно лице в дадена държава членка за целите на облагането с корпоративен данък, не влияе върху определянето на държавата членка по идентификация за целите на ДЦУ, тъй като този данък е от различно естество. С това също така се цели да не се налага прекомерна административна тежест върху държавите членки, в които данъчно задълженото лице може да е установено за целите на корпоративното данъчно облагане, но да не подлежи на облагане с ДЦУ. Ето защо данъчно задължено лице, което подлежи на облагане с ДЦУ в няколко държави членки, може да ползва „обслужване на едно гише“ в своята държава членка по идентификация по отношение на всичките си задължения във връзка с ДЦУ и без оглед на това дали е нейно местно лице за целите на корпоративното данъчно облагане. Например данъчно задължено лице, което подлежи на облагане с ДЦУ в две държави членки (държавата членка А, в която то е местно лице за целите на корпоративното данъчно облагане, и държавата членка Б, в която не е местно лице за целите на корпоративното данъчно облагане) и е избрало държавата членка Б за своя държава по идентификация, може да изпълни чрез „обслужването на едно гише“ задълженията си във връзка с ДЦУ както към държавата членка А, така и към държавата членка Б.

В член 10 се определя задължението на данъчно задълженото лице да уведомява чрез система за самодеклариране държавата членка по идентификация, че подлежи на облагане с ДЦУ в Съюза, и се посочва информацията, която трябва да се съобщи. Съгласно член 11 данъчно задълженото лице получава идентификационен номер. Ако данъчно задълженото лице престане да подлежи на облагане с ДЦУ в Съюза, съгласно член 12 то е длъжно да уведоми за това държавата членка по идентификация, а тя, от своя страна, е длъжна да го заличи от идентификационния регистър. Член 13 съдържа разпоредби в случай на промяна на държавата членка по идентификация.

Съгласно член 14 данъчно задълженото лице трябва да подаде до държавата членка по идентификация справка-декларация за ДЦУ с информацията, посочена в член 15. Това означава по-специално, че то е длъжно да декларира за всяка държава членка, в която се дължи ДЦУ за съответния данъчен период, общия размер на облагаемите приходи, които се третираят като получени от него в тази държава членка в този данъчен период, заедно с размера на дължимия ДЦУ върху тази сума. На деклариране подлежат също така общият размер на ДЦУ, дължим във всички държави членки, и информацията относно праговете стойности, приложими за целите на член 4.

В член 16 са уреждат условията на плащане и се посочва, че евентуалното възстановяване на данъка на данъчно задължено лице, след като дължимият ДЦУ вече е преведен от държавата членка по идентификация на държавата членка, в която е дължим ДЦУ, се извършва пряко на съответното данъчно задължено лице. За да се избегнат различия във функционирането на „обслужването на едно гише“, в член 17 е включена разпоредба във връзка с евентуални изменения в справка-декларацията за ДЦУ. Член 18 се отнася до счетоводната отчетност, съхраняването на документация и мерките за предотвратяване на измами, които се определят от държавите членки. В тази разпоредба се пояснява, че съществуването на „обслужване на едно гише“ и държава по идентификация не променя факта, че ДЦУ се дължи от данъчно задълженото лице пряко на всяка държава членка, в която е дължим този данък, и че такава държава членка има право да събира принудително ДЦУ пряко от съответното данъчно задължено лице, както и да извършва данъчни ревизии и да предприема мерки за контрол.

Член 19 постановява, че всяка държава членка трябва да определи компетентен орган за целите на управлението на всички административни задължения във връзка с ДЦУ, както и на изискванията относно административното сътрудничество, определени в глава 4.

Административно сътрудничество във връзка със задълженията (членове 20—23)

Разпоредбите, които се съдържат в членове 20—23, уреждат необходимия обмен на информация между държавите членки във връзка с идентификацията на данъчно задължените лица и подаването на справка-декларации за ДЦУ, както и прехвърлянето на суми, съответстващи на плащания на ДЦУ, от държавата членка по идентификация до останалите държави членки, където е дължим този данък.

Предложение за

ДИРЕКТИВА НА СЪВЕТА

относно общата система на данък върху цифровите услуги, начисляван върху приходите от предоставянето на някои цифрови услуги

СЪВЕТЪТ НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ,

като взе предвид Договора за функционирането на Европейския съюз, и по-специално член 113 от него,

като взе предвид предложението на Европейската комисия,

след предаване на проекта на законодателния акт на националните парламенти,

като взе предвид становището на Европейския парламент¹,

като взе предвид становището на Европейския икономически и социален комитет²,

в съответствие със специална законодателна процедура,

като има предвид, че:

- (1) Световната икономика бързо се цифровизира, в резултат на което се появяват нови модели на стопанска дейност. Характерна черта на цифровите дружества е фактът, че техните операции са силно обвързани с интернет. Особено съществени фактори за техните модели на стопанска дейност са възможността дейностите да се извършват дистанционно и с ограничено или нулево физическо присъствие, участието на крайните потребители в създаването на стойност и голямото значение на нематериалните активи.
- (2) Действащите правила за корпоративно данъчно облагане са разработени предимно през XX век за традиционни предприятия. Те се основават на идеята, че облагането следва да се извършва там, където се създава стойността. Прилагането им към цифровата икономика обаче доведе до несъответствие между мястото, където се облага печалбата, и мястото, където се създава стойността — това се отнася по-специално за моделите на стопанска дейност, които зависят особено силно от участието на потребителите. Стана очевидно, че действащите правила за корпоративно данъчно облагане на печалбите от цифровата икономика са неадекватни, поради което се налага да се преразгледат.
- (3) Това преразглеждане представлява важен елемент от цифровия единен пазар³, като се има предвид, че този пазар се нуждае от модерна и стабилна данъчна уредба, за да може цифровата икономика да стимулира иновациите, да

¹ ОВ С [...], [...] г., стр. [...].

² ОВ С [...], [...] г., стр. [...].

³ Съобщение на Комисията до Европейския парламент, Съвета, Европейския икономически и социален комитет и Комитета на регионите „Стратегия за цифров единен пазар за Европа“ (COM(2015) 192 final, 6.5.2015 г.).

преодолее разпокъсаността на пазара и да позволи на всички участници да се включат в новата пазарна динамика при справедливи и балансирані условия.

- (4) В своето съобщение „Справедлива и ефикасна система на данъчно облагане в Европейския съюз за цифровия единен пазар“⁴, прието на 21 септември 2017 г., Комисията набеляза предизвикателствата, които поставя пред действащите правила за данъчно облагане цифровата икономика, и се ангажира да анализира наличните варианти за политика. В заключенията си от 5 декември 2017 г.⁵ Съветът по икономически и финансови въпроси прикани Комисията да приеме предложения, с които да отговори на предизвикателствата, свързани с данъчното облагане на печалбите от цифровата икономика, като отчита изразения от много държави интерес към временни мерки по отношение на приходите, произтичащи от цифрови дейности в Съюза, които биха останали извън обхвата на спогодбите за избягване на двойното данъчно облагане.
- (5) Като се има предвид, че проблемът с данъчното облагане на цифровата икономика е от глобално естество, най-добрият подход би бил за него да се намери многостранно международно решение. Ето защо Комисията се ангажира активно в разисквания на международно равнище. Работата в рамките на ОИСР все още продължава. Постигането на напредък на международно равнище обаче не е лесно. Поради това се предприемат действия правилата за корпоративното данъчно облагане да се адаптират на равнището на Съюза⁶ и да се насърчава постигането на споразумения с юрисдикции извън Съюза⁷, така че нормативната уредба на корпоративното данъчно облагане да отчита особеностите на новите цифрови модели на стопанска дейност.
- (6) Докато очакват да се намери такова решение (а неговото приемане и изпълнение би могло да отнеме известно време), държавите членки са подложени на натиск да предприемат мерки по този въпрос, тъй като основите им за облагане с корпоративен данък чувствително ерозират с течение на времето. Ако обаче такива мерки се предприемат поотделно и неkoordinирано, те биха довели до разпокъсване на единния пазар и до нарушаване на конкуренцията, а това би възпрепятствало разработването на нови цифрови решения, както и конкурентоспособността на Съюза като цяло. Ето защо е необходимо да се възприеме хармонизиран подход за намиране на временно решение, което да е конкретно насочено към този въпрос, докато се приеме комплексно решение.
- (7) С това временно решение следва да се установи обща система на данък върху цифровите услуги, начисляван върху приходите от предоставянето на някои цифрови услуги (наричан по-долу за краткост „ДЦУ“). То следва да представлява лесноосъществима мярка спрямо приходите, произтичащи от предоставянето на цифрови услуги, при които потребителите допринасят значително в процеса на създаване на стойност. Този фактор (създаването на

⁴ Съобщение на Комисията до Европейския парламент и Съвета „Справедлива и ефикасна система на данъчно облагане в Европейския съюз за цифровия единен пазар“ (COM(2017) 547 final, 21.9.2017 г.).

⁵ „Отговор на предизвикателствата, свързани с данъчното облагане на печалбите на цифровата икономика“ — заключения на Съвета от 5 декември 2017 г. (FISC 346 ECOFIN 1092).

⁶ Предложение за Директива на Съвета за определяне на правилата относно корпоративното данъчно облагане на значително цифрово присъствие (COM(2018) 147 final).

⁷ Препоръка на Комисията във връзка с корпоративното данъчно облагане на значително цифрово присъствие (C(2018) 1650 final).

стойност от страна на потребителите) е заложен и в описаното в съображение 5 действие по отношение на правилата за корпоративно данъчно облагане.

- (8) Необходимо е да се определят следните елементи на ДЦУ: облагаемите приходи (какво се облага с данъка), данъчно задължените лица (кой се облага с данъка), мястото на облагане (каква част от облагаемите приходи се счита за получена в държава членка и кога), изискуемостта, изчисляването на данъка, ставката и съответните задължения, включително механизъм за събиране чрез „обслужване на едно гише“.
- (9) ДЦУ следва да се прилага към приходите, произтичащи от предоставянето само на някои цифрови услуги. Тези цифрови услуги следва да са услугите, които зависят в голяма степен от създаването на стойност от страна на потребителите и при които разликата между мястото, където се облага печалбата, и мястото, където са установени потребителите, обикновено е най-голяма. На данъчно облагане следва да подлежат приходите, получени от обработката на приноса на потребителите, а не самото участие на потребителите.
- (10) По-специално, облагаеми приходи следва да са приходите, произтичащи от предоставянето на следните услуги: i) поместването в цифров интерфейс на реклама, насочена към потребителите на този интерфейс; ii) осигуряването на многостранни цифрови интерфейси, които дават възможност на потребителите да откриват други потребители и да си взаимодействат с тях и които също така могат да улесняват извършването на съответните доставки на стоки или услуги пряко между потребителите (това понякога бива наричано „посреднически услуги“); и iii) предаването на данните, събрани относно потребителите и генерирани от дейности на тези потребители в цифрови интерфейси. Ако от предоставянето на такива услуги не са генерирани приходи, не следва да се дължи ДЦУ. В обхвата на този данък не следва да влизат и други приходи, които са получени от субекта, предоставящ такива услуги, но не произтичат пряко от тяхното предоставяне.
- (11) Услугите, които се състоят в поместване в цифров интерфейс на реклама на клиент, насочена към потребителите на този интерфейс, не следва да се дефинират чрез указване на притежателя на цифровия интерфейс, посредством който рекламата се изобразява на устройството на потребителя, а чрез указване на субекта, който осигурява възможността рекламата да се изобрази в този интерфейс. Причината за това е, че стойността за предприятието, което помества реклама на клиент в цифров интерфейс, зависи от потребителския трафик и потребителските данни, като тези фактори обикновено се вземат предвид за целите на поместването на рекламата, независимо дали интерфейсът принадлежи на самото предприятие, или на трета страна, която отдава под наем цифровото пространство, където се помества рекламата. Следва обаче да се поясни, че в случаите, когато доставчикът на рекламната услуга и притежателят на цифровия интерфейс са различни субекти, последният не следва да се разглежда като субект, предоставил облагаема услуга за целите на ДЦУ. По този начин ще се избегне евентуален каскаден ефект и двойно данъчно облагане.
- (12) Услугите, които се предоставят чрез многостранни цифрови интерфейси, следва да се дефинират чрез указване на капацитета им да дават възможност на потребителите да откриват други потребители и да си взаимодействат с тях. Многостранните цифрови интерфейси се отличават с това, че позволяват взаимодействие между потребителите, което не би било възможно, ако

интерфейсът не свързва потребителите помежду им (с други думи, интерфейсът позволява на потребителите да осъществяват връзка с други потребители). Някои услуги, които обикновено биват наричани комуникационни услуги или платежни услуги (например услуги за съобщения в реално време, услуги за електронна поща или електронни платежни услуги), също може да се разглеждат като услуги, улесняващи взаимодействието между потребителите посредством цифров интерфейс, но при тях потребителите обикновено не могат да осъществяват връзка помежду си, освен ако вече не са я осъществили с други средства. Поради това приходите, произтичащи от предоставянето на комуникационни услуги и електронни платежни услуги, не следва да се включват в обхвата на този данък, тъй като техните доставчици не функционират като пазар, а произвеждат спомагателен софтуер или други информационнотехнологични инструменти, които дават възможност на клиентите да осъществяват връзка с други лица, с които в повечето случаи вече имат някакви отношения.

- (13) В случаите, при които многостранни цифрови интерфейси улесняват съответна доставка на стоки или услуги пряко между потребителите на дадения интерфейс, съответните сделки и приходите, които потребителите са получили от тях, следва да не се включват в обхвата на данъка. Приходите, произтичащи от дейности по търговия на дребно, които се състоят в продажбата на стоки или услуги, договорена по интернет посредством уебсайта на доставчика на такива стоки или услуги, и при които доставчикът не действа като посредник, също следва да не се включват в обхвата на ДЦУ, защото създаването на стойност за продавача на дребно зависи от предоставените стоки или услуги, а цифровият интерфейс се използва само като средство за комуникация. Дали доставчикът продава стоки или услуги по интернет за своя сметка, или предоставя посреднически услуги, следва да се определя, като се взема предвид правната и икономическата същност на сделката, както е отразена в договореностите между съответните страни. Така например за доставчик на цифров интерфейс, където се предлагат стоки на трета страна, може да се каже, че предоставя посредническа услуга (с други думи, осигурява многостранен цифров интерфейс), при която не се поемат никакви значителни рискове по отношение на складовите наличности или при която цената на стоката реално се определя от третата страна.
- (14) Услугите, които се състоят в предоставянето на цифрово съдържание от даден субект посредством цифров интерфейс, следва да се изключат от обхвата на данъка, независимо дали този субект притежава цифровото съдържание, или е придобил права да го разпространява. Дори и да има възможност за някакъв вид взаимодействие между получателите на такова цифрово съдържание и поради това доставчикът на такива услуги да може да се разглежда като лице, което осигурява многостранен цифров интерфейс, в този случай е по-малко ясно дали потребителят изпълнява главна роля в създаването на стойност за дружеството, което предоставя цифровото съдържание. От гледна точка на създаването на стойност акцентът пада върху самото цифрово съдържание, предоставено от субекта. Поради това приходите, получени от предоставянето на такива услуги, следва да не се включват в обхвата на данъка.
- (15) Под „цифрово съдържание“ следва да се разбират данни, които са доставени в цифрова форма, като например компютърни програми, приложения, игри, музика, видеоматериали или текстове, независимо дали са достъпни чрез изтегляне, или предаване в реално време, и които са различни от данните,

представяни от самия цифров интерфейс. По този начин се обхващат различните форми, които може да приеме цифровото съдържание, когато се придобива от потребителя, което не променя факта, че от гледна точка на потребителя единствената или главната цел е придобиването на самото цифрово съдържание.

- (16) Услугата, описана в съображение 14, следва да се разграничава от услугата, която се състои в осигуряването на многостранен цифров интерфейс, чрез който потребителите могат да зареждат цифрово съдържание и да го споделят с други потребители, или в осигуряването на интерфейс, който улеснява съответната доставка на цифрово съдържание пряко между потребителите. Последните услуги представляват посреднически услуги и поради това следва да се включат в обхвата на ДЦУ, независимо от естеството на съответната сделка.
- (17) Облагаемите услуги, които се състоят в предаването на събрани данни относно потребителите, следва да обхващат само данни, които са генерирани от дейности на тези потребители в цифрови интерфейси, но не и данни, които са генерирани от сензори или други средства и са събрани по цифров път. Това е така, защото обхватът на ДЦУ следва да включва услугите, при които цифровите интерфейси се използват като средство за създаване на потребителски принос, от който се извлича парична печалба, а не услугите, при които интерфейсите се използват само като средство за предаване на данни, генерирани по друг начин. Поради това ДЦУ не следва да е данък върху събирането на данни, върху използването на данни, събрани от дадено предприятие за собствени вътрешни цели, или върху безвъзмездното споделяне с други страни на данни, събрани от дадено предприятие. ДЦУ следва да е насочен към генерирането на приходи от предаването на данни, получени от съвсем конкретна дейност (дейности на потребителите в цифрови интерфейси).
- (18) Услугите, регламентирани в приложение I, раздел А, точки 1—9 от Директива 2014/65/ЕС на Европейския парламент и на Съвета⁸ и предоставяни от места за търговия или от систематични участници, както са определени в посочената директива, или от регулирани доставчици на услуги за колективно финансиране, следва да не се включват в обхвата на ДЦУ. Освен това услугите, които се състоят в улесняване на отпускането на заеми и се предоставят от регулирани доставчици на услуги за колективно финансиране, следва да не се включват в обхвата на ДЦУ. „Регулирани доставчици на услуги за колективно финансиране“ означава доставчици на услуги, за които ще се отнасят евентуални бъдещи разпоредби на Съюза, приети по силата на член 114 от ДФЕС във връзка с регулирането на услугите за колективно финансиране.
- (19) Многостранните цифрови интерфейси, които дават възможност на потребителите да получават услуги по изпълнение на търговски сделки, инвестиционни услуги или услуги по инвестиционно проучване, или да се осведомяват за съществуването на такива услуги, като например услугите, осигурявани от горепосочените субекти, често предполагат взаимодействие между потребителите. Потребителят обаче не изпълнява главна роля в създаването на стойност за субекта, който осигурява цифровия интерфейс. В тези случаи стойността зависи от капацитета на дадения субект да осъществи

⁸ Директива 2014/65/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 15 май 2014 г. относно пазарите на финансови инструменти и за изменение на Директива 2002/92/ЕО и на Директива 2011/61/ЕС (ОВ L 173, 12.6.2014 г., стр. 349).

връзка между купувачите и продавачите на финансови продукти при специфични и отличителни условия, които иначе не биха възникнали (в сравнение, например, със сделките, които се сключват извън такива интерфейси пряко между контрагентите). Услугата, която се състои в осигуряването на цифров интерфейс от такъв субект, излиза извън рамките на обикновеното улесняване на сделки с финансови инструменти между потребители в такъв интерфейс. По-специално, регулираните услуги, които са изключени от обхвата на настоящата директива, имат за цел да се осигури безопасна среда за финансови сделки. Поради това субектът, който предоставя тези услуги, определя специфичните условия, при които може да се изпълняват такива финансови сделки, за да се гарантират ключови елементи, като качеството на изпълнение на сделките, равнището на прозрачност на пазара и справедливото третиране на инвеститорите. В крайна сметка основната цел, която отличава тези услуги, е да улесняват финансирането, инвестициите или спестяванията.

- (20) Що се отнася до платформите за колективно финансиране, колективното финансиране посредством инвестиции и отпускане на заеми следва да остане извън обхвата на данъка, тъй като доставчиците на такива услуги изпълняват същата роля като тази на местата за търговия и систематичните участници, поради което тези услуги не представляват посредничество. За разлика от тях, услугите на платформи за колективно финансиране, които не се предоставят посредством инвестиции и отпускане на заеми и представляват посредничество, като колективното финансиране посредством дарения или награди, или предоставяните от такива платформи услуги, които се състоят в поместването на реклама, следва да попадат в обхвата на настоящата директива.
- (21) Тъй като предаването на данни от места за търговия, систематични участници и регулирани доставчици на услуги за колективно финансиране е ограничено до предоставянето на описаните по-горе регулирани финансови услуги, съставлява част от него и като такова е уредено в законодателството на Съюза, предоставянето от такива субекти на услуги по предаване на данни следва също да се изключи от обхвата на ДЦУ.
- (22) За данъчно задължени лица за целите на ДЦУ следва да се считат само някои субекти, независимо дали са установени в държава членка, или в юрисдикция извън ЕС. По-специално, за данъчно задължени лица следва да се считат само субектите, които отговарят едновременно на следните две условия: i) общият размер на приходите от цял свят, отчетени от субекта за последната приключена финансова година, за която е налице финансов отчет, да надвишава 750 000 000 EUR; и ii) общият размер на облагаемите приходи, получени от субекта в рамките на Съюза през същата финансова година, да надвишава 50 000 000 EUR.
- (23) Първата прагова стойност (общият размер на годишните приходи от цял свят) следва да сведе прилагането на ДЦУ до дружествата от определен мащаб, тъй като най-вече те са в състояние да предоставят цифрови услуги, при които участието на потребителите играе решаваща роля, и разчитат в много голяма степен на широки мрежи от потребители, голям потребителски трафик и силни позиции на пазара. Моделите на стопанска дейност, които зависят от създаването на стойност от страна на потребителите и са жизнеспособни само ако се осъществяват от дружества с определен мащаб, пораждаат най-голямата разлика между мястото, където се облага печалбата, и мястото, където се създава стойността. Освен това именно големите дружества са тези, които имат

възможност да прибегват към агресивно данъчно планиране. Поради тази причина същата прагова стойност се предлага и в рамките на други инициативи на ЕС⁹. С тази прагова стойност също така се цели да се предостави правна сигурност, тъй като благодарение на нея за дружествата и за данъчните органи ще бъде по-лесно и по-евтино да определят дали даден субект подлежи на облагане с ДЦУ. Тя освен това изключва малките и стартиращите предприятия, за които тежестта в резултат на спазването на изискванията във връзка с новия данък би била несъизмерима.

- (24) Втората прагова стойност (общият размер на годишните облагаеми приходи в Съюза) следва да ограничи прилагането на данъка до случаите, при които е налице значителен цифров отпечатък на равнището на Съюза във връзка с вида приходи, които са обхванати от ДЦУ. Тя следва да се определи на равнището на Съюза, за да се отстранят разликите в големината на пазара, които може да съществуват на неговата територия.
- (25) За да бъде спазена съществуващата законодателна уредба, всеки субект, който отговаря на условията за данъчно задължено лице и получава облагаеми приходи, които се третират като получени в държава членка, следва да подлежи на облагане с ДЦУ в тази държава членка, независимо от това дали е установен в нея, в друга държава членка, или в юрисдикция извън ЕС.
- (26) За субектите, които принадлежат към консолидирана група за целите на финансовата отчетност, следва да се определят специални правила. Приходите, които даден субект е получил от доставки за други субекти, принадлежащи към същата консолидирана група за целите на финансовата отчетност, следва да се изключат от обхвата на новия данък. За да се определи дали даден субект надвишава приложимите прагови стойности и следователно отговаря на условията за данъчно задължено лице, праговите стойности следва да се прилагат по отношение на общите приходи на консолидираната група.
- (27) За да се смекчат последиците от евентуалните случаи на двойно данъчно облагане, когато едни и същи приходи подлежат на облагане с корпоративен данък и с ДЦУ, от държавите членки се очаква да разрешат на предприятията да приспадат платения ДЦУ като разход от данъчната основа на корпоративния данък на тяхна територия, независимо от това дали двата данъка са платени в същата държава членка, или в различни държави членки.
- (28) Облагаемите приходи на даден субект следва да се третират като получени в дадена държава членка през даден данъчен период, ако по отношение на предоставената от субекта облагаема услуга потребителите се намират в тази държава членка. За даден потребител следва да се счита, че се намира в дадена държава членка през даден данъчен период, въз основа на специфични правила, определени за всяка облагаема услуга и в зависимост от мястото, където е използвано устройството на потребителя.
- (29) Ако по отношение на дадена облагаема услуга потребителите се намират в различни държави членки или в юрисдикции извън Съюза, съответните облагаеми приходи, получени от тази услуга, следва да се отнесат към всяка държава членка по пропорционален начин въз основа на специфични схеми за

⁹

Вж. член 2 от Предложение за Директива на Съвета относно обща консолидирана основа за облагане с корпоративен данък (ОКООКД) (COM(2016) 683 final).

отнасяне. Тези схеми следва да се определят в зависимост от естеството на всяка облагаема услуга и от отличителните елементи, предизвикващи получаването на приходите за доставчика на тази услуга.

- (30) При облагаема услуга, която се състои в поместването на реклама в цифров интерфейс, за целите на определянето на частта от облагаемите приходи, която трябва да се отнесе за даден данъчен период към дадена държава членка, следва да се взема предвид броят на изобразяванията на рекламната на устройствата на потребителя през този данъчен период в тази държава членка.
- (31) Що се отнася до осигуряването на многостранни цифрови интерфейси, за да се определи частта от облагаемите приходи, която трябва да се отнесе към дадена държава членка, следва да се прави разграничение между случаите, когато интерфейсът улеснява съответните сделки пряко между потребителите, и случаите, когато не ги улеснява. В случаите, когато е налице улесняване на съответни сделки, отнасянето на облагаемите приходи през даден данъчен период към дадена държава членка следва да се извършва въз основа на броя на потребителите, които през дадения данъчен период сключват такава сделка, като използват устройство в дадената държава членка. Причината е, че това е дейността, която обикновено генерира приходи за предприятието, осигуряващо интерфейса. Правата да облагат приходите на предприятието, което осигурява интерфейса, следва да се отнесат към държавите членки, в които се намират потребителите, сключващи съответните сделки, независимо от това дали потребителите са продавачи, или купувачи на съответните стоки или услуги. Това е така, защото в тези случаи и продавачите, и купувачите чрез участието си създават стойност за многостранния цифров интерфейс, като се има предвид, че ролята на интерфейса е да свърже предлагането с търсенето. Ако тази посредническа услуга обаче не включва улесняването на съответните сделки, приходите обикновено се получават посредством периодични плащания след регистрация или създаване на профил в цифровия интерфейс. Поради това за целите на отнасянето на облагаемите приходи към дадена държава пред даден данъчен период следва да се взема предвид броят на потребителите през този данъчен период, които имат профил, създаден посредством устройство в тази държава членка, независимо от това дали профилът е създаден през въпросната, или през предходна данъчна година.
- (32) Що се отнася до предаването на данни, събрани относно потребителите, при отнасянето на облагаемите приходи през даден данъчен период към дадена държава членка следва да се взема предвид броят на потребителите, от които са генерирани данните, предадени през този период, които потребители са използвали устройство в тази държава членка.
- (33) Установяването на мястото, където е използвано устройството на потребителя, а оттам — и на мястото на облагане, следва да е възможно чрез адреса по интернет протокол (IP адреса) на устройството на потребителя или чрез други средства за установяване на географското местоположение, ако са по-точни. При определянето на мястото на облагане следва да не се вземат предвид обстоятелството дали потребителите са участвали с парична сума в генерирането на печалбите, мястото, от което е извършено плащането в замяна на доставката, породила задължение във връзка с ДЦУ, и мястото, където е извършена евентуалната доставка на съответните стоки или услуги, договорени чрез многостранен цифров интерфейс.

- (34) Всякаква обработка на лични данни в контекста на ДЦУ — включително обработката, която може да е необходима във връзка с адресите по интернет протокол (IP адресите) или с други средства за установяване на географското местоположение — следва да се извършва в съответствие с Регламент (ЕС) 2016/79 на Европейския парламент и на Съвета¹⁰. По-специално, следва да се обърне внимание на необходимостта да се осигурят подходящи технически и организационни мерки за спазване на разпоредбите относно законосъобразността и сигурността на дейностите по обработка, предоставянето на информация и правата на субектите на данните. Когато е възможно, личните данни следва да се анонимизират.
- (35) Облагаемите приходи следва да са равни на общите брутни приходи, получени от данъчно задълженото лице, от които са приспаднати данъкът върху добавената стойност и други сходни данъци. Облагаемите приходи следва да се признават за получени от данъчно задълженото лице към момента, когато стават дължими, независимо от това дали са били действително платени към този момент. ДЦУ следва да се начислява в дадена държава членка върху частта от облагаемите приходи, която данъчно задълженото лице е получило през съответния данъчен период в тази държава членка и която се третира като получена в тази държава, и да се изчислява, като ставката на ДЦУ се прилага към тази част. На равнището на Съюза следва да има единна ставка на ДЦУ, за да се избегнат нарушения на единния пазар. Ставката на ДЦУ следва да се определи на 3 %, чрез което се постига подходящ баланс между приходите, генерирани от данъка, и разликите във въздействието, което ДЦУ ще окаже върху предприятията с различни маржове на печалба.
- (36) Данъчно задължените лица, които предоставят облагаеми услуги, следва да подлежат на облагане с ДЦУ, както и да изпълняват някои административни задължения. За данъчно задължените лица, които подлежат на облагане с ДЦУ в една или повече държави членки, следва да се създаде механизъм за опростяване под формата на „обслужване на едно гише“, така че всичките им задължения във връзка с ДЦУ да може да се изпълняват наведнъж (идентификация, подаване на справка-декларация за ДЦУ и плащане). Задълженията следва да се изпълняват в една-единствена държава членка (държавата членка по идентификация), която следва да събира информацията и плащанията във връзка с ДЦУ от името на останалите държави членки, в които е дължим този данък, и впоследствие да споделя с тях съответната информация и събраните суми от ДЦУ. Този механизъм не засяга факта, че данъчно задълженото лице дължи пряко ДЦУ на всяка държава членка, в която е дължим ДЦУ. Съответно всяка държава членка, в която е дължим ДЦУ, следва да има право да събира принудително данъка пряко от данъчно задълженото лице — платец на ДЦУ, както и да извършва данъчни ревизии и да прилага мерки за контрол с цел да провери дали данъчно задълженото лице подлежи на облагане с ДЦУ. Тези мерки за принудително събиране и за контрол следва да се уреждат от правилата и процедурите, приложими във всяка държава членка, в която е дължим ДЦУ.

¹⁰ Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 г. относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Общ регламент относно защитата на данните) (ОВ L 119, 4.5.2016 г., стр. 1).

- (37) Държавите членки следва да имат възможност да определят задължения във връзка със счетоводната отчетност, съхраняването на документация или други задължения, целящи да се гарантира, че дължимият ДЦУ действително се плаща, както и други мерки за предотвратяване на отклонение от данъчно облагане, избягване на данъци и злоупотреба.
- (38) За да се осигурят еднакви условия за изпълнението на настоящата директива, що се отнася до административните задължения, които трябва да се изпълняват, и до обмена на информация между държавите членки, който е необходим за функционирането на механизма за „обслужване на едно гише“, на Комисията следва да се предоставят изпълнителни правомощия. Комисията следва също така да може да предлага общи правила относно задълженията във връзка със счетоводната отчетност, съхраняването на документация или други задължения, които трябва да се определят от държавите членки. Тези правомощия следва да бъдат упражнявани в съответствие с Регламент (ЕС) № 182/2011 на Европейския парламент и на Съвета¹¹.
- (39) Държавите членки следва, когато е необходимо, да използват разпоредбите, приети от Съюза по отношение на административното сътрудничество по данъчни въпроси, като директиви 2011/16/ЕС¹² и 2010/24/ЕС¹³ на Съвета, или други мерки, които са на разположение в международен план, като Конвенцията за административна помощ по данъчни въпроси, член 26 от Модела на данъчна конвенция на ОИСР и Модела на ОИСР на споразумение за обмен на информация по данъчни въпроси.
- (40) В съответствие със Съвместната политическа декларация на държавите членки и на Комисията от 28 септември 2011 г. относно обяснителните документи¹⁴, държавите членки се задължават в обосновани случаи да прилагат към съобщението за своите мерки за транспониране един или повече документи, обясняващи връзката между компонентите на дадена директива и съответните елементи от националните инструменти за транспониране. Законодателят смята, че предоставянето на тези документи е обосновано по отношение на настоящата директива.
- (41) С настоящата директива се цели да се защити целостта на единния пазар, да се осигури неговото правилно функциониране и да се избегне нарушаване на конкуренцията. Тъй като поради своето естество тези цели не могат да бъдат постигнати в достатъчна степен от държавите членки, а могат да бъдат постигнати по-добре на равнището на Съюза, Съюзът може да приеме мерки в съответствие с принципа на субсидиарност, уреден в член 5 от Договора за Европейския съюз. В съответствие с принципа на пропорционалност, уреден в

¹¹ Регламент (ЕС) № 182/2011 на Европейския парламент и на Съвета от 16 февруари 2011 г. за установяване на общите правила и принципи относно реда и условията за контрол от страна на държавите членки върху упражняването на изпълнителните правомощия от страна на Комисията (ОВ L 55, 28.2.2011 г., стр. 13).

¹² Директива 2011/16/ЕС на Съвета от 15 февруари 2011 г. относно административното сътрудничество в областта на данъчното облагане и за отмяна на Директива 77/799/ЕИО (ОВ L 64, 11.3.2011 г., стр. 1).

¹³ Директива 2010/24/ЕС на Съвета от 16 март 2010 г. относно взаимната помощ при събиране на вземания, свързани с данъци, такси и други мерки (ОВ L 84, 31.3.2010 г., стр. 1).

¹⁴ ОВ C 369, 17.12.2011 г., стр. 14.

същия член, настоящата директива не надхвърля необходимото за постигане на тези цели,

ПРИЕ НАСТОЯЩАТА ДИРЕКТИВА:

Глава 1

ПРЕДМЕТ И ОПРЕДЕЛЕНИЯ

Член 1 Предмет

С настоящата директива се установява общата система на данък върху цифровите услуги, начисляван върху приходите от предоставянето на някои цифрови услуги (наричан по-долу за краткост „ДЦУ“).

Член 2 Определения

За целите на настоящата директива се прилагат следните определения:

- (1) „субект“ означава юридическо лице или правно образувание, което извършва стопанска дейност чрез дружество или чрез структура, която е прозрачна за целите на данъчното облагане;
- (2) „консолидирана група за целите на финансовата отчетност“ означава всички субекти, които са изцяло включени в консолидираните финансови отчети, изготвени в съответствие с Международните стандарти за финансово отчитане или с национална система за финансово отчитане;
- (3) „цифров интерфейс“ означава софтуер, включително уебсайт или част от него и приложения, в това число мобилни приложения, който е достъпен за потребителите;
- (4) „потребител“ означава физическо лице или предприятие;
- (5) „цифрово съдържание“ означава данни, които са доставени в цифрова форма, като например компютърни програми, приложения, музика, видеоматериали, текстове, игри и всякакъв друг софтуер, и които са различни от данните, представяни от самия цифров интерфейс;
- (6) „адрес по интернет протокол (IP адрес)“ означава последователност от цифри, която е присвоена на свързани в мрежа устройства, за да улесни тяхната комуникация в интернет;
- (7) „данъчен период“ означава календарна година.

Член 3 Облагаеми приходи

1. За целите на настоящата директива за облагаеми приходи се считат приходите на даден субект, които произтичат от предоставянето на всяка от следните услуги:
 - а) поместването в цифров интерфейс на реклама, насочена към потребителите на този интерфейс;
 - б) осигуряването на потребителите на многостранен цифров интерфейс, който им дава възможност да откриват други потребители и да си

- взаимодействат с тях и който също така може да улеснява извършването на съответните доставки на стоки или услуги пряко между потребителите;
- в) предаването на данни, събрани относно потребителите и генерирани от дейности на потребителите в цифрови интерфейси.
2. Приходите, упоменати в параграф 1, включват общите брутни приходи, от които са приспаднати данъкът върху добавената стойност и други сходни данъци.
3. Параграф 1, буква а) се прилага независимо от това дали цифровият интерфейс се притежава от субекта, отговорен за поместването на рекламата в него. Когато субектът, който помества рекламата, не притежава цифровия интерфейс, за лице, предоставящо услуга, която е обхваната от буква а), се счита този субект, а не притежателят на интерфейса.
4. Параграф 1, буква б) не включва:
- а) осигуряването на цифров интерфейс, когато осигуряващият го субект го осигурява с единствената или главната цел да достави на потребителите цифрово съдържание, комуникационни услуги или платежни услуги;
 - б) доставката, от страна на място за търговия или от страна на систематичен участник, на която и да било от услугите, посочени в приложение I, раздел А, точки 1—9 от Директива 2014/65/ЕС;
 - в) доставката, от страна на регулиран доставчик на услуги за колективно финансиране, на която и да било от услугите, посочени в приложение I, раздел А, точки 1—9 от Директива 2014/65/ЕС, или на услуга, която се състои в улесняване на отпускането на заеми.
5. Параграф 1, буква в) не включва предаването на данни от страна на място за търговия, систематичен участник или регулиран доставчик на услуги за колективно финансиране.
6. В параграфи 4 и 5:
- а) „място за търговия“ и „систематичен участник“ имат значенията, определени в Директива 2014/65/ЕС, член 4, параграф 1, съответно точки 24 и 20;
 - б) „регулиран доставчик на услуги за колективно финансиране“ означава доставчик на услуги за колективно финансиране, който подлежи на лицензиране и надзор съгласно мярка за хармонизация, приета по силата на член 114 от Договора във връзка с регулирането на услугите за колективно финансиране.
7. За целите на настоящата директива не се считат за облагаеми приходите, произтичащи от предоставянето на услуга, която попада в обхвата на параграф 1, от субект, който принадлежи към консолидирана група за целите на финансовата отчетност, на друг субект от същата група.
8. Ако субект, който принадлежи към консолидирана група за целите на финансовата отчетност, предоставя услуга, която попада в обхвата на параграф 1, а приходите, произтичащи от предоставянето на тази услуга, получава друг субект от групата, за целите на настоящата директива тези приходи се считат за получени от субекта, който предоставя услугата.

9. Услугите, които попадат в обхвата на параграф 1, в глави 2 и 3 се наричат „облагаеми услуги“.

Член 4
Данъчно задължено лице

1. „Данъчно задължено лице“, по отношение на даден данъчен период, означава субект, който отговаря едновременно на следните две условия:
 - а) общият размер на приходите от цял свят, отчетени от субекта за съответната финансова година, надвишава 750 000 000 EUR;
 - б) общият размер на облагаемите приходи, получени от субекта в рамките на Съюза през съответната финансова година, надвишава 50 000 000 EUR.
2. Когато даден субект отчита или получава приходи във валута, различна от евро, за целите на параграф 1 приходите се конвертират в евро, като се прилага обменният курс, публикуван в *Официален вестник на Европейския съюз* в последния ден на съответната финансова година, или — ако в този ден няма публикация — обменният курс, публикуван предходния ден.
3. В параграфи 1 и 2 „съответната финансова година“ означава финансовата година, обхваната от последния наличен финансов отчет, който е издаден от субекта преди края на въпросния данъчен период.
4. Когато съгласно параграф 1, буква б) се определя дали облагаемите приходи са получени в рамките на Съюза, се прилага правилото по член 5, параграф 1.
5. За целите на настоящата директива облагаемите приходи се признават за получени към момента, когато стават дължими, независимо от това дали съответните суми са били действително платени.
6. Ако субектът, упоменат в параграф 1, принадлежи към консолидирана група за целите на финансовата отчетност, посоченият параграф вместо това се прилага към приходите от цял свят, отчетени от групата като цяло, и към облагаемите приходи, получени в рамките на Съюза от групата като цяло.

Глава 2

МЯСТО НА ОБЛАГАНЕ, ИЗИСКУЕМОСТ И ИЗЧИСЛЯВАНЕ НА ДАНЪКА

Член 5

Място на облагане

1. За целите на настоящата директива облагаемите приходи, получени от даден субект през даден данъчен период, се третират като получени в дадена държава членка през този данъчен период, ако по отношение на облагаемата услуга потребителите се намират в тази държава членка през този данъчен период.
Първата алинея се прилага независимо от това дали тези потребители са участвали с парична сума в генерирането на тези приходи.
2. Счита се, че по отношение на облагаема услуга потребителят се намира в дадена държава членка през даден данъчен период, ако:
 - а) при услуга, която попада в обхвата на член 3, параграф 1, буква а): въпросната реклама се изобразява на устройството на потребителя по време, когато то се използва в тази държава членка през този данъчен период за достъп до цифров интерфейс;
 - б) при услуга, която попада в обхвата на член 3, параграф 1, буква б):
 - i) ако услугата включва многостранен цифров интерфейс, който улеснява извършването на съответните доставки на стоки или услуги пряко между потребителите, потребителят използва устройство в тази държава членка през този данъчен период за достъп до цифров интерфейс и сключва съответна сделка в този интерфейс през този данъчен период;
 - ii) ако услугата включва многостранен цифров интерфейс от вид, който не е обхванат от подточка i), потребителят има профил за целия този данъчен период или за част от него, който му дава възможност за достъп до цифровия интерфейс и този профил е създаден посредством устройство в тази държава членка;
 - в) при услуга, която попада в обхвата на член 3, параграф 1, буква в): данните, генерирани от потребителя, като той е използвал в тази държава членка устройство за достъп до цифров интерфейс, независимо дали през този данъчен период, или през някой предходен, са предадени през този данъчен период.
3. За всеки данъчен период частта от общите облагаеми приходи на субекта, която съгласно параграф 1 се третира като получена в дадена държава членка, се определя, както следва:
 - а) по отношение на облагаемите приходи, произтичащи от предоставянето на услуги, които попадат в обхвата на член 3, параграф 1, буква а): пропорционално на броя на изобразяванията на дадена реклама на устройствата на потребителите през този данъчен период;
 - б) по отношение на облагаемите приходи, произтичащи от предоставянето на услуги, които попадат в обхвата на член 3, параграф 1, буква б):

- i) ако услугата включва многостранен цифров интерфейс, който улеснява извършването на съответните доставки на стоки или услуги пряко между потребителите: пропорционално на броя на потребителите, които са сключили съответни сделки в цифровия интерфейс през този данъчен период;
 - ii) ако услугата включва многостранен цифров интерфейс от вид, който не е обхванат от подточка i): пропорционално на броя на потребителите, които имат профил за целия този данъчен период или за част от него, който им дава възможност за достъп до цифровия интерфейс;
 - в) по отношение на облагаемите приходи, произтичащи от предоставянето на услуги, които попадат в обхвата на член 3, параграф 1, буква в): пропорционално на броя на потребителите, от които са генерирани данните, предадени през този данъчен период, които потребители са използвали устройство за достъп до цифров интерфейс, независимо дали през този, или през предходен данъчен период.
4. При определяне на мястото на облагане на облагаемите приходи, които подлежат на облагане с ДЦУ, не се вземат предвид следните елементи:
- а) ако е налице съответна доставка на стоки или услуги пряко между потребителите на многостранен цифров интерфейс, упоменат в член 3, параграф 1, буква б): мястото, където се извършва съответната доставка;
 - б) мястото, от което се извършва каквото и да било плащане за облагаемата услуга.
5. За целите на настоящия член държавата членка, в която се използва устройството на потребителя, се определя чрез указване на адреса по интернет протокол (IP адреса) на устройството или чрез друг метод за определяне на географското местоположение, ако е по-точен.
6. За целите на прилагането на настоящата директива, от потребителите може да се събират само данни, които указват в коя държава членка се намират потребителите, без да дават възможност за идентификация на потребителите.

Член 6 *Изискуемост*

ДЦУ се начислява в дадена държава членка върху частта от облагаемите приходи, която данъчно задълженото лице е получило през даден данъчен период и която съгласно член 5 се третира като получена в тази държава членка. ДЦУ става изискуем в тази държава членка на следващия работен ден след края на този данъчен период.

Член 7 *Изчисляване на данъка*

ДЦУ за дадена държава членка за даден данъчен период се изчислява, като ставката на ДЦУ се прилага към частта от облагаемите приходи, упомената в член 6.

Член 8
Ставка

Ставката на ДЦУ е 3 %.

Глава 3

ЗАДЪЛЖЕНИЯ

Член 9

Лице, което отговаря за плащането и за изпълнението на задълженията

1. ДЦУ се плаща и задълженията по настоящата глава се изпълняват от данъчно задълженото лице, което предоставя облагаемите услуги.
2. Консолидирана група за целите на финансовата отчетност може да посочи един субект в рамките на групата, който да плаща ДЦУ и да изпълнява задълженията по настоящата глава от името на всяко данъчно задължено лице в групата, което подлежи на облагане с ДЦУ.

Член 10

Идентификация

1. Данъчно задълженото лице е длъжно да уведоми държавата членка по идентификация, че подлежи на облагане с ДЦУ в една или повече държави членки.
2. Уведомлението се извършва по електронен път не по-късно от 10 работни дни след края на първия данъчен период, за който данъчно задълженото лице подлежи на облагане с ДЦУ съгласно настоящата директива („първия облагаем период“).
3. Държава членка по идентификация е:
 - а) държавата членка, в която данъчно задълженото лице подлежи на облагане с ДЦУ за първия облагаем данъчен период;
 - б) ако за посочения данъчен период данъчно задълженото лице подлежи на облагане с ДЦУ в повече от една държава членка: една от тези държави членки, по избор на данъчно задълженото лице.
4. Уведомлението, което се изисква съгласно параграф 1, трябва да включва най-малко следната информация във връзка с данъчно задълженото лице:
 - а) фирма;
 - б) търговско наименование, ако е различно от фирмата;
 - в) пощенски адрес;
 - г) електронен адрес;
 - д) национален данъчен номер, ако има такъв;
 - е) име на лицето за контакт;
 - ж) телефон;
 - з) държави членки, в които данъчно задълженото лице подлежи на облагане с ДЦУ;
 - и) IBAN или OBAN.

5. Данъчно задълженото лице е длъжно да уведоми държавата членка по идентификация за всякакви промени в информацията, която се представя съгласно параграф 4.
6. Когато даден субект е посочен съгласно член 9, параграф 2, информацията, която посоченият субект представя съгласно настоящия член по отношение на всяко данъчно задължено лице в групата, трябва да включва и информация по отношение на самия субект във връзка с данните, изброени в параграф 4, букви а) — ж).
7. Комисията може да приема актове за изпълнение, за да определи общ формат за уведомлението, което се изисква съгласно настоящия член. Тези актове за изпълнение се приемат в съответствие с процедурата, предвидена в член 24, параграф 2.

Член 11 *Идентификационен номер*

1. Държавата членка по идентификация присъжда на данъчно задълженото лице индивидуален идентификационен номер за целите на ДЦУ и му съобщава този номер по електронен път в срок от 10 работни дни от деня, в който е получено уведомлението по член 10.
2. Всеки индивидуален идентификационен номер трябва да съдържа като префикс двубуквен код в съответствие със стандарт ISO 3166, чрез който код да може да се разпознае държавата членка по идентификация. Гърция и Обединеното кралство обаче са длъжни да използват съответно префиксите EL и UK.
3. Държавите членки са длъжни да вземат необходимите мерки, за да гарантират, че техните системи за идентификация дават възможност за идентификация на данъчно задължените лица, както и да поддържат идентификационен регистър на всички присъдени от тях индивидуални идентификационни номера.

Член 12 *Заличаване от идентификационния регистър*

1. Данъчно задълженото лице е длъжно да уведоми държавата членка по идентификация по електронен път за всяко от следните обстоятелства:
 - а) когато данъчно задълженото лице престане да получава облагаеми приходи, които съгласно настоящата директива се третират като получени в Съюза;
 - б) когато данъчно задълженото лице престане да отговаря на условията за данъчно задължено лице;
 - в) когато данъчно задълженото лице прекрати съществуването си;
 - г) когато поради каквато и да било друга причина данъчно задълженото лице престане да подлежи на облагане с ДЦУ в Съюза.
2. Държавата членка по идентификация заличава данъчно задълженото лице от идентификационния регистър в края на срок от 60 работни дни след края на данъчния период, през който е съобщена информацията, посочена в параграф 1.

3. Ако след заличаването на данъчно задължено лице от идентификационния регистър то отново започне да подлежи на облагане с ДЦУ в Съюза, се прилага член 10. Упоменаванията в член 10 на първия облагаем период трябва да се четат по съответния начин.

Член 13

Промяна на държавата членка по идентификация

1. Когато данъчно задълженото лице е избрало държава членка по идентификация съгласно член 10, параграф 3, буква б), за него този избор е задължителен за първия облагаем период, за който е направено уведомление съгласно член 10, и за двата следващи данъчни периода.
2. Когато обаче данъчно задълженото лице престане да подлежи на облагане с ДЦУ в държавата членка по идентификация, която е избрало съгласно член 10, параграф 3, буква б), то е длъжно да смени своята държава членка по идентификация в съответствие с изискванията на член 10.
3. Всяка промяна на държавата членка по идентификация на данъчно задълженото лице се съобщава на текущата държава членка по идентификация и промяната се прилага от данъчния период, следващ данъчния период, през който е съобщена информацията. Текущата държава членка по идентификация заличава данъчно задълженото лице от идентификационния регистър в съответствие с член 12, параграф 2.
4. Данъчно задълженото лице е длъжно да уведоми новата държава членка по идентификация в съответствие с член 10, а упоменаванията в посочения член на първия облагаем период се отнасят за данъчния период, от който се прилага промяната.

Член 14

Справка-декларация за ДЦУ

Данъчно задълженото лице подава до държавата членка по идентификация справка-декларация за ДЦУ за всеки данъчен период. Справка-декларацията се подава по електронен път в срок от 30 работни дни след края на обхванатия от нея данъчен период.

Член 15

Информация в справка-декларацията за ДЦУ

1. Справка-декларацията за ДЦУ трябва да съдържа следната информация:
 - а) индивидуалния идентификационен код, предвиден в член 11;
 - б) за всяка държава членка, в която се дължи ДЦУ за съответния данъчен период: общия размер на облагаемите приходи, които се третираят като получени от данъчно задълженото лице в тази държава членка през този данъчен период, заедно с размера на дължимия ДЦУ върху тази сума в тази държава членка за този данъчен период;
 - в) общия размер на ДЦУ, който данъчно задълженото лице дължи във всички държави членки за съответния данъчен период.

2. По отношение на данъчния период справка-декларацията за ДЦУ трябва да съдържа също така общия размер на приходите от цял свят и общия размер на облагаемите приходи в рамките на Съюза, които се прилагат за целите на член 4, параграф 1.
3. Държавата членка по идентификация има право да изисква справка-декларацията да се изготвя в нейната национална валута.
4. След като получи справка-декларация за ДЦУ, държавата членка по идентификация е длъжна веднага да ѝ присъди номер.
5. Държавите членки са длъжни да вземат необходимите мерки, за да гарантират, че техните системи за идентификация дават възможност за идентификация на справка-декларациите за ДЦУ, както и да поддържат идентификационен регистър на справка-декларациите за ДЦУ с всички присъдени от тях индивидуални номера на тези справка-декларации.
6. Комисията може да приема актове за изпълнение, за да определи общ формат за справка-декларацията за ДЦУ и номера на справка-декларацията за ДЦУ. Тези актове за изпълнение се приемат в съответствие с процедурата, предвидена в член 24, параграф 2.

Член 16

Условия на плащане

1. Общият размер на ДЦУ, дължим от данъчно задълженото лице във всички държави членки за даден данъчен период, се плаща от данъчно задълженото лице в държавата членка по идентификация.
2. Общият размер на дължимия ДЦУ се плаща на държавата членка по идентификация не по-късно от 30 работни дни след края на съответния данъчен период, като при плащането данъчно задълженото лице упоменава номера на съответната справка-декларация за ДЦУ.
3. Ако при плащането данъчно задълженото лице не упомене номера на съответната справка-декларация за ДЦУ или референтният номер не съответства на никоя подадена справка-декларация за ДЦУ, държавата членка по идентификация може да предприеме стъпки за изясняване на въпроса. Ако въпросът остане неизяснен, плащането се връща на данъчно задълженото лице и за целите на параграфи 1 и 2 се счита, че то не е извършено.
4. Плащането се извършва по банкова сметка, посочена от държавата членка по идентификация.
5. Държавата членка по идентификация има право да изисква плащането да се извърши в нейната национална валута.
6. Когато държавата членка по идентификация получи плащане, което надвишава общия размер на дължимия ДЦУ, посочен в съответната справка-декларация за ДЦУ, тя е длъжна да върне надвнесената сума пряко на съответното данъчно задължено лице.
7. Когато държавата членка по идентификация е получила плащане по справка-декларация за ДЦУ, която впоследствие се е оказала неточна и е била изменена съгласно параграф 17, а държавата членка вече е разпределила тази сума на всяка държава членка, в която се дължи ДЦУ, държавите членки, в които се

дължи ДЦУ, са длъжни да възстановят съответната си част от надвнесената сума пряко на данъчно задълженото лице.

Член 17

Изменения в справка-декларацията за ДЦУ

1. Промени в числените стойности, които се съдържат в справка-декларацията за ДЦУ, се внасят само чрез изменения на същата справка-декларация, а не чрез изменения на последваща справка-декларация.
2. Измененията, посочени в параграф 1, се подават по електронен път до държавата членка по идентификация в срок от три години от датата, на която е трябвало да бъде подадена първоначалната справка-декларация. Измененията след този срок се уреждат от правилата и процедурите, приложими във всяка държава членка, в която съответно е длъжим ДЦУ.
3. Всяко допълнително плащане от данъчно задълженото лице на длъжим ДЦУ, което произтича от измененията по параграф 1, се извършва до държавата членка по идентификация в съответствие с член 16, а упоменаванията на „общ размер на дължимия ДЦУ“ се четат по съответния начин. Всяко възстановяване на данъчно задълженото лице на внесен ДЦУ, което произтича от измененията по параграф 1, се извършва в съответствие с член 16, параграф 7.

Член 18

Счетоводна отчетност, съхраняване на документация и мерки за предотвратяване на измами, за принудително събиране на плащания и за контрол

1. Държавите членки са длъжни да определят задължения във връзка със счетоводната отчетност и съхраняването на документация, както и други задължения, целящи да се гарантира, че длъжимият на данъчните органи ДЦУ действително се плаща. Тези правила в дадена държава членка трябва да се прилагат към всеки субект, който подлежи на облагане с ДЦУ в същата държава членка, независимо от това коя е държавата членка по идентификация на това данъчно задължено лице.
2. Комисията може да приема актове за изпълнение, с които да определи мерките, които трябва да се вземат по силата на параграф 1. Тези актове за изпълнение се приемат в съответствие с процедурата, предвидена в член 24, параграф 2.
3. Държавите членки може да приемат мерки за предотвратяване на отклонение от данъчно облагане, избягване на данъци и злоупотреба във връзка с ДЦУ.
4. За целите на задълженията по настоящата глава, държава членка по идентификация, която е избрана съгласно член 10, е длъжна да действа от името на останалите държави членки, в които е длъжим ДЦУ, но данъчно задълженото лице дължи ДЦУ пряко на всяка държава членка, в която е длъжим този данък. Съответно всяка държава членка, в която е длъжим ДЦУ, има право да събира принудително данъка пряко от съответното данъчно задължено лице. За тази цел се прилагат правилата и процедурите на всяка такава държава членка, включително правилата и процедурите във връзка с налагането на глоби, лихви и други такси за просрочено плащане или за

неплащане на ДЦУ, както и правилата и процедурите във връзка с принудителното събиране на задължения.

5. Данъчните ревизии и мерките за контрол от страна на държавите членки, с които се цели да се проучат цялата информация и действията, които имат отношение към изчисляването на задължението във връзка с ДЦУ на данъчно задълженото лице в тази държава членка, се уреждат от правилата и процедурите, приложими в същата държава членка.

Член 19

Определяне на компетентните органи

Всяка държава членка определя компетентния орган, който да отговаря на нейна територия за управлението на всички аспекти, свързани със задълженията по настоящата глава и по глава 4, и съобщава на Комисията наименованието и електронния адрес на този орган. Комисията публикува наименованията и електронните адреси на компетентните органи в *Официален вестник на Европейския съюз*.

Глава 4

АДМИНИСТРАТИВНО СЪТРУДНИЧЕСТВО

Член 20

Обмен на информация във връзка с идентификацията

1. Държавата членка по идентификация предава всяко уведомление, което е получила съгласно член 10, на компетентния орган на всяка държава членка, в която е длъжим ДЦУ. Уведомлението се предава в срок от 10 работни дни от деня, в който е получено.
2. Държавата членка по идентификация също така информира всяка такава държава членка за индивидуалния идентификационен номер, присъден на съответното данъчно задължено лице съгласно член 11.
3. Държавата членка по идентификация също така информира всяка държава членка, в която е длъжим ДЦУ, за всяко заличаване от идентификационния регистър, извършено съгласно член 12, в срок от 10 работни дни от деня, в който е извършено заличаването.

Член 21

Обмен на информация във връзка със справка-декларации за ДЦУ

1. Държавата членка по идентификация предава справка-декларациите за ДЦУ и всички изменения на справка-декларациите, които са ѝ подадени съгласно член 14 или член 17, на компетентния орган на всяка държава членка, в която е длъжим ДЦУ. Справка-декларациите и измененията се предават в срок от 10 работни дни от деня, в който са получени.
2. Ако дадена справка-декларация е изготвена във валута, различна от евро, държавата членка по идентификация конвертира сумите в евро, като прилага обменния курс, публикуван в *Официален вестник на Европейския съюз* в последния ден на данъчния период, обхванат от справка-декларацията, или — ако в този ден няма публикация — обменния курс от предходния ден на публикуване, и предава тази информация на съответните държави членки заедно със справка-декларацията или измененията, предадени им съгласно параграф 1.
3. Държавата членка по идентификация предава на компетентните органи на всяка държава членка, в която е длъжим ДЦУ, всяка друга информация, която е необходима, за да се свърже всяко плащане със съответната справка-декларация за ДЦУ.

Член 22

Обмен на информация във връзка с плащанията

1. Държавата членка по идентификация е длъжна да гарантира, че сумата, която данъчно задълженото лице е внесло съгласно член 16, съответстваща на ДЦУ, който е длъжим в държава членка, различна от държавата членка по идентификация, се превежда на компетентния орган на съответната друга

държава членка. Преводът се извършва в срок от 10 работни дни от деня, в който е получено плащането.

2. Сумата, упомената в параграф 1, се превежда в евро по банковата сметка, посочена от съответната друга държава членка.
3. Държавите членки уведомяват компетентните органи на другите държави членки за номера на банковата сметка, който трябва да се използва за целите на параграф 2.
4. Всяка сума, която държавата членка по идентификация е получила във валута, различна от евро, се конвертира в евро, като се прилага обменният курс, публикуван в *Официален вестник на Европейския съюз* в последния ден от данъчния период, обхванат от справка-декларацията, или — ако в този ден няма публикация — обменния курс от предходния ден на публикуване.
5. Ако данъчно задължено лице внесе само част от общия размер на дължимия от него ДЦУ, държавата членка по идентификация е длъжна да гарантира, че тази част се превежда на компетентните органи на държавите членки, в които е дължим ДЦУ, пропорционално на данъка, дължим във всяка държава членка. Държавата членка по идентификация информира за това компетентните органи на държавите членки, в които е дължим ДЦУ.
6. Ако държава членка, в която е дължим ДЦУ, е възстановила надвнесена сума пряко на данъчно задълженото лице съгласно член 16, параграф 7, тя е длъжна да информира държавата членка по идентификация за сумата, която е възстановила.

Член 23

Средства за обмен на информация

1. Информацията и документацията, които трябва да се предават съгласно настоящата глава, се предават по електронен път.
2. Комисията може да приема актове за изпълнение, с които да определи техническите подробности във връзка с предаването на такава информация и документация. Тези актове за изпълнение се приемат в съответствие с процедурата, предвидена в член 24, параграф 2.

Глава 5

ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ

Член 24

Процедура на комитет

1. Комисията се подпомага от комитет. Този комитет е комитет по смисъла на Регламент (ЕС) № 182/2011.
2. При позоваване на настоящия параграф се прилага член 5 от Регламент (ЕС) № 182/2011.

Член 25

Транспониране

1. Държавите членки приемат и публикуват не по-късно от [31 декември 2019 г.] законовите, подзаконовите и административните разпоредби, необходими, за да се съобразят с настоящата директива. Те незабавно информират Комисията за това.
Те прилагат тези разпоредби, считано от [1 януари 2020 г.]
Когато държавите членки приемат тези разпоредби, в тях се съдържа позоваване на настоящата директива или то се извършва при официалното им публикуване.
2. Държавите членки съобщават на Комисията текста на основните разпоредби от националното законодателство, които те приемат в областта, уредена с настоящата директива.

Член 26

Влизане в сила

Настоящата директива влиза в сила на двадесетия ден след деня на публикуването ѝ в *Официален вестник на Европейския съюз*.

Член 27

Адресати

Адресати на настоящата директива са държавите членки.

Съставено в Брюксел на [...] година.

За Съвета

Председател